

Duchovný život

List k 1. januáru 2016

Drahé sestry!

Svätá Mária, Matka Božia, pros za nás!

Na začiatku tohto roka sa úzko spájame s preblahoslavenou Pannou v deň slávnosti Panny Márie Bohorodičky. Vieme, že svoj život žila v plnosti, keď pokorne a jednoducho prijímala všetko, čo od nej Pán žiadal.

Ako dcéry kresťanskej lásky, dcéry Cirkvi a členky vinčentskej rodiny naplno žijúce z viery prijímame tento nový rok ako Panna Mária a ďakujeme za minulosť, pozorne hľadíme na prítomnosť a v radostnej nádeji s nadšením odpovedajme na to, čo ešte len príde.

Dovoľte mi, aby som vám najprv poďakovala za listy, ktoré ste mi poslali k sviatkom. Hlboko sa ma dotkli vaše vianočné prania a modlitby sľúbené na moje úmysly i na úmysly generálnej rady. So záujmom som si prečítala, čo ste mi napísali o svojej službe. Vaše úsilie byť skutočnými služobnicami chudobných sa jasne zračí z toho, ako odpovedáte na potreby ľudí, ktorí žijú naozaj na perifériách, ľudí, ktorých tak bolestne zasiahla vojna, neznášanlivosť, násilná migrácia, vykorisťovanie, hlad, utrpenie a sklúčenosť kvôli terorizmu, nezamestnanosti, izolácii, ľahostajnosti, prírodným katastrofám a extrémnym poveternostným podmienkam. Tento zoznam zostavený z vašich prípadov tragédií a útrap sa týka všetkých kontinentov, na ktorých slúžime. Na základe toho, o čom ste písali, som presvedčená, že

žiadna forma ľudskej biedy vám nie je cudzia. Idete a nezištne slúžite tam, kde vás potrebujú. Ďakujem vám za veľkodušnosť a disponibilitu! Vaše listy sú odrazom vášho súcitu, milosrdenstva i radosti zo služby. Vaša láska je naozaj bezhraničná! Podobne je jasné i to, čo pre vás znamenajú chudobní, keď sa vyjadrujete, ako vás mnohému učia a približujú k Pánovi i jeho Matke. Kiež by ste i naďalej prijímali milosti potrebné ku konkrétnemu a vernému uskutočňovaniu našich Konštitúcií a charizmy, aby ste mohli odpovedať na výzvy uvedené v Dokumente medzi Zhromaždeniami 2015-2021.

Všetko, o čo ste sa so mnou podelili, je pre mňa pozvaním, aby som s vďačnosťou pripomenula, čo sme ako medzinárodná Spoločnosť zažili v uplynulom roku. Ako dobre viete, v roku 2015 sme mali milosť prežiť mnoho významných udalostí. Dovoľte mi, aby som spomenula niektoré z nich: príprava a skúsenosť generálneho zhromaždenia s jeho voľbami a výzvou byť „živými dokumentmi“, ktoré sú odrazom hodnôt zachytených v Dokumente medzi Zhromaždeniami: *S odvahou lásky k novému misionárskemu elánu*; ďalej novoutvorené provincie, ktoré s nadšením odpovedali na výzvu chudobných i spolusestier a tiež otvorenie Roka vinčentskej spolupráce. Aj v rámci univerzálnej Cirkvi sa nám dostalo viacerých výziev. Pápež František nás opakovane žiadal, aby sme sa s misionárskou zodpovednosťou zapojili do ohlasovania Radostnej zvesti. Ďalšími výzvami boli vydanie jeho encykliky „Laudato Si’“, prosba podporiť modlitbou Synodu o rodine a taktiež pozvanie prijať a odzrkadľovať Božie milosrdenstvo.

V priebehu roka Pán k sebe povolal viacerých verných členov našej rodiny. Naďalej sa modlíme za matku Anne Duzan a otca Richarda McCullena, ktorí sa pripojili k svätému Vincentovi, svätej Lujze, k mnohým svätým a blahoslaveným vinčentskej rodiny ako aj k nespočetnému zástupu dcér kresťanskej lásky i členom Misijnej spoločnosti a k mnohým ďalším členom vinčentskej rodiny, ktorí ich predišli, a ktorí ich určite radostne očakávajú v nebi. Spoliehame sa, že obaja sa za nás prihovárajú a pomáhajú nám v úsilí denne odpovedať na potreby chudobných!

Na prahu nového roka, keď sa snažíme naplno odpovedať na výzvu pápeža Františka a prežívať *Rok milosrdenstva*, vás povzbudzujem, aby ste

i naďalej neochvejne dôverovali v prítomnosť Boha medzi nami. Majte čas zotrvať s Ním v modlitbe. Otvorte sa jeho milosrdenstvu. Odvážne a úprimne skúmajte svoje srdce. Je bojzlivé alebo ustrašené? Kde je jeho poklad? Dovolí vaše srdce Božiemu slovu, aby vás naozaj pevne ukotvilo v Bohu? Alebo ide len o nejaký text nachádzajúci sa na stránkach Biblie? Je vaše srdce otvorené na situácie, ktoré vám prinesie rok 2016? Dovolí vaše srdce, aby ste osobne i spolu s miestnou komunitou uvažovali a podrobne skúmali výzvy, ktoré odzneli na Generálnom zhromaždení 2015 a ktoré sú nám predložené v Dokumente medzi Zhromaždeniami? Či ste celým svojim bytím, srdcom, hlavou, rukami i nohami pripravené radikálne odpovedať na to, čo bolo v rámci celej Spoločnosti vyjadrené slovami – chceme sa odvážiť?

Ešte raz vás pokorne povzbudzujem: dôverujte Bohu! Verím, že On je skutočne s nami. Som presvedčená, že nás naplní milosťami, ktoré potrebujeme, aby sme dokázali opustiť zóny nášho pohodlia, ak sme úprimné a odhodlané totálne sa mu obetovať. Aj keď výzva zdynamizovať si srdce vyžaduje osobnú odpoveď každej z nás, predsa len neodpovedáme samy.

Máme milosť patriť do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky a svoju odpoveď sme pozvané skonkretizovať v kontexte našej malej Spoločnosti. Pokúsme sa dať misionárskemu elánu reálnu podobu. V priebehu celého roka 2016 napredujme s odvahou, pokorou, jednoduchosťou a dôverou. Spoločne budme vnímavé na Pánov hlas vo všetkých situáciách vôkol nás. Nikdy nedovoľme, aby nám bolo ľahostajné volanie chudobných alebo aby sme sa stali necitlivými voči utrpeniu ľudí, ktorí sú chorí alebo v núdzi. Budme stále citlivé na osamelých starých ľudí i na krehkosť detí a mládeže. Kiež by sme dokázali skutočne milovať život každej ľudskej bytosti!

V čase, keď pokračujeme v slávení vianočného obdobia a stojíme na prahu nového roka, môžeme mať istotu, že Boh túži byť intenzívne prítomný v dnešnom svete. Iste chce v našom živote zaujať osobitné miesto.

Príklad Panny Márie je pre nás povzbudením. Obdivujeme jej schopnosť odpovedať na Božiu milosť a žasnúť nad ňou, i snahu uchovávať si v srdci každý prejav Božej prítomnosti v jej osobnom živote. Riadme sa

odporúčaním svätej Lujzy, ktorá nám hovorí: „*Pri všetkom, čo robíme, hľadme na Svätú Pannu a vedzme, že najväčšiu úctu jej prejavíme tak, že ju budeme nasledovať v čnostiach*“ (Svätá Lujza, *Duchovné spisy*, M. 33, s. 777). Vieme, že Panna Mária nás chce viesť stále bližšie k svojmu Synovi. Zverme jej každý náš deň, svoju cestu viery, túžby srdca, naše potreby i potreby tých, ktorým slúžime.

Svätá Mária, Matka Božia, pros za nás!

S láskou v modlitbe zostáva spojená

sestra Kathleen APPLER
dcéra kresťanskej lásky

Prednáška pre dcéry kresťanskej lásky z 1. januára 2016

Dovoľte mi začať úprimným prianím vám všetkým a každej jednej z vás, aby vás Pán naplňal svojím hojným požehnaním počas nového roku 2016. Tiež vás chcem uistiť o svojich verných modlitbách a mojej podpore.

Počas uplynulého roka bolo mesto Paríž dvakrát kruto napadnuté teroristami a veľa ľudí zomrelo a bolo zranených. A som si istý, že vy všetky ste rôznym spôsobom cítili účinky tohto násillia. Možno sme začali pociťovať určitý strach pri vykonávaní každodenných činností; možno sme sa nahnevali, pretože náš pokojný život bol narušený a že v dnešných časoch musíme čeliť novým obmedzeniam v spôsobe nášho života. Násillie bolo určite v kontraste s peknými obrazmi, ktoré nám boli predstavované počas adventného a vianočného obdobia: *„Z mečov si ukujú radlá, zo svojich kopijí viničné nože. Národ proti národu nezdvihne meč a nebudú sa viac priúčať boju (Iz, 2,4). Vlk bude bývať s baránkom a leopard spočívať s kozliatkom; i teliatko a lev a krmny vôl budú spolu a drobný chlapček ich bude zavracať (Iz 11,6). Chlapček sa nám narodil, daný nám je syn!... a bude nazvaný: „zázračný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža pokoja“. Jeho vláda bude veľká a pokoj bude bez konca (Iz 9,5-6).*

Tieto obrazy z Izaiášovej knihy predstavujú našu nádej pre všetky národy a všetky národnosti, nádej, ktorej ľudia začínajú rozumieť, že – áno – sme všetci bratmi a sestrami... Dovoľte mi ešte povedať vám, že my všetci, s našou rozdielnou vierou, kultúrou a jazykom, my všetci sme bratia a sestry. Ak jedného dňa pochopíme ďalekosiahle dôsledky týchto slov, náš svet bude iný. Ako môžem vstúpiť do vojny proti bratovi alebo sestre? Ako môžem zámerne spôsobiť utrpenie a robiť zlo mojím bratom a sestram? Len keď

začneme žiť ako bratia a sestry, tvoríme skutočne nový svetový poriadok, ale to vyžaduje zmenu srdca, zmenu postoja.

Matka Zuzana Guillemin porozumela potrebe zmeny a vo svojom obežníku z 1. januára 1967 napísala: „Sme v čase, kedy všetko, čo žije v Cirkvi, sa musí obnoviť alebo zomrieť“. Sme preto pozvané « odvážne prevziať dielo duchovnej obnovy... Cirkev nemá čo robiť s priemernými dcérami kresťanskej lásky, Cirkev a svet potrebujú svätcov ».

Tieto slová sú ozvenou citov Lujzy de Marillac, ktorá napísala sestrám slúžiacim v Hôtel-Dieu /otel djö/ v Nantes. Povedala im: „*Prosím vás, obnovte svoju odvahu a slúžte Bohu a chudobným s väčšou horlivosťou, poníženosťou a láskou*“ (Duchovné spisy, L. 581, s. 597).

Nedávno pápež František pozval „každého kresťana, nech už sa nachádza na akomkoľvek mieste a v akejkoľvek situácii, na nové osobné stretnutie s Ježišom Kristom alebo aspoň ochotne nechať sa stretnúť“ (Evangelii gaudium 3). Pápež sa následne odvoláva na výzvu Pavla VI., ktorý dobre špecifikoval, že obnova nie je iba osobnou záležitosťou, ale starosťou celej Cirkvi. Pápež Pavol VI. potvrdil: „Cirkev musí prehĺbiť poznanie o sebe samej, musí sa zamyslieť nad tajomstvom, ktoré je jej vlastné... Z tohto jasného a čínorodého poznania vyplýva spontánna túžba konfrontovať ideálny obraz Cirkvi, ako ju Kristus videl, chcel a miloval, svoju nevestu, svätú a nepoškvrnenú (porov. Ef 5,27), s jej skutočným výzorom, ako sa javí dnes... Preto cítiť takú veľkorysú, ba priam netrpezlivú túžbu po obnove, teda po náprave chýb, odhalených a zavrnutých týmto poznaním, ktoré je akoby vnútorným spytovaním pri pohľade na model, ktorý nám o sebe zanechal Kristus“ (Ecclesiam suam 9, 10, 11; Evangelii gaudium 26).

Vo vašich Konštitúciách sa hovorí: „*V čase určenom komunitným plánom sa sestry v túžbe po obrátení každý deň zamyslia nad svojim životom...*“ (Št. 4). Medziiným, v úvode Dokumentu medzi Zhromaždeniami 2015-2021 je nám predložená výzva, všetkým sestrám individuálne a každej komunite: Odvážme sa obnoviť svoje srdcia, obnoviť svoje odpovede, s odvahou obnoviť svoju lásku pre nový misionársky elán! Všetky tieto výrazy

nám pripomínajú výzvu Ježiša: „Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojdete do nebeského kráľovstva“ (Mt 18, 3).

Čo je za všetkými týmito výzvami, pozvaniami a prehláseniami, týkajúcimi sa obnovy a obrátenia? Predovšetkým, keďže sme ľudské bytosti, zdá sa, že existuje neustále pokušenie byť spokojným a prispôbiť sa aktuálnej situácii. Môžeme mať pocit, že náš osobný a komunitný život je v určitej miere „plnej a ukončenej“ a že nie je potrebná zmena. Takýto postoj sa často objavuje v osobných rozhovoroch, ktoré sa obracajú k minulosti a udalostiam z minulosti. V minulosti bolo všetko dobré. V minulosti mali ľudia porozumenie a boli úprimní... Kedysi, kedysi... Problém reality je, že minulosť už nie je... Je tomu koniec, je to ukončené a už sa to nikdy nebude opakovať. Žiť v minulosti znamená zatvoriť sa pred príslubmi, novosťami a dnešnými možnosťami. Obnova a obrátenie nám prisľubujú sústrediť sa na „prítomný okamih“ a porozumieť, že najdôležitejšia chvíľa je teraz. Takáto perspektíva ponúka nový rámec našim každodenným činnostiam a našej službe.

Po druhé, vy a ja, sme pozvaní hlásať Dobrú zvesť našim pánom a učiteľom, týmto mužom a ženám, ktorí sú chudobní, opustení a zabudnutí. Toto pozvanie znamená, že zvesť, ktorú ohlasujeme dnes, nie je „starou zvesťou“ včerajška, ale dobrou zvesťou pre dnešok... a ohlasujúc túto dobrú zvesť musíme tiež chápať, že to, čo je dobrou zvesťou pre chudobných, je – často – zlou zvesťou pre tých, ktorí sú bohatí a mocní. Inými slovami, naše ohlasovanie dobrej zvesti bude nevyhnutne znamenať, že niektoré osoby sa našimi slovami a činnosťami budú cítiť urazené. Takýto postoj môžu prežívať len tí, ktorí sú naplno ponorení do súčasnej reality, ktorí si uvedomujú naliehavé potreby chudobných a ktorí sú pripravení slúžiť s novou horlivosťou, s novým priblížením sa a sú disponovaní budovať nové vzťahy medzi osobami a inštitúciami.

Prijať výzvu na obnovu a obrátenie znamená potvrdiť našu túžbu byť dnes rozdielnymi, slúžiť dnes rozdielnym spôsobom a znovu potvrdiť túto istú túžbu každý deň nášho života.

Dovoľte mi, aby som sa s vami podelil o niekoľko krátkych úvah o špecifických aspektoch obnovy, o aspektoch, ktoré sú podčiarknuté v Dokumente medzi Zhromaždeniami 2015-2021, menovite [1] byť Spoločnosťou „vychádzajúcou a prichádzajúcou“ na periférie, [2] zintenzívniť sieťovú spoluprácu na všetkých rovinách, [3] vyhľadávať viac dialóg a účasť v rozhodovacích procesoch, [4] počúvať Pána v modlitbe.

1. Byť Spoločnosťou „vychádzajúcou a prichádzajúcou“ na periférie

V určitom zmysle tento koncept nie je niečo nové pre Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Už od začiatku Spoločnosti sestry slúžili osobám vylúčeným na okraj spoločnosti... chorým, mentálne postihnutým, väzňom, obetiam vojny... Preto, keď pápež František pozýva ľudí, aby vyšli a šli na periférie, vy viete, o čom hovorí a prijímate túto výzvu. Hovoríte: odvážme sa začať proces pre účinnú revíziu diel, čo nám umožní ísť na periférie . A upresňujete: odvážme sa vybrať si konkrétny záväzok, ktorým každá provincia prispeje k boju proti novodobým formám otroctva. Mali by vám gratulovať, že ste sa rozhodli pre taký odvážny záväzok, záväzok, ktorý otvorí nové dvere pre nespočetné množstvo mužov a žien, ktorí žijú v tieni modernej spoločnosti. Toto priblíženie sa v službe prinesie nádej dnešným ľuďom a bude úsvitom nového dňa. Kiež by ste vytrvali vo vašom odhodlaní v tomto smere.

2. Zintenzívniť spoluprácu

Služba na perifériách však nie je a nemôže byť považovaná za službu, ktorá je vlastná iba dcéram kresťanskej lásky. Vskutku, ak sú všetci kresťania povolani vyjsť a ísť na periférie, je pre nás naliehavejším vstúpiť do vzťahu s osobami, ktoré sú tak isto prítomné v týchto zónach periférie... Zároveň môžeme začať vidieť, že je dôležité posilniť našu spoluprácu v službe na medziprovinciálnej úrovni a vo vincentskej rodine.

Výzvou v tejto oblasti je: byť disponovanými, aby sme umožnili druhým, že by viedli, umožniť iným „byť zodpovednými“ a „kontrolovať“. To vyžaduje mať nový postoj, podľa ktorého nepovažujeme službu za „svoju“,

ale za „našu“. Chcel by som tu tiež pripojiť, že taká spolupráca by sa mala stať normou a nie iba výnimkou v našej službe.

3. Dialóg a komunitná účasť na rozhodovaní

Ak chceme žiť spoločne a slúžiť spoločne, detaily týkajúce sa spôsobu, akým sa to má uskutočniť, majú byť výsledkom dohody získanej od všetkých osôb, ktorých sa to týka. Ak osoby majú zmysel pre to, aby žili v zhode s určitými smernicami, tieto isté osoby sa musia vyjadriť k vypracovaniu týchto smerníc.

A chcel by som tu pridať, že osoby, ktorým slúžime, sa musia vyjadriť ku všetkým otázkam, ktoré sa ich nejakým spôsobom týkajú. Táto podelená zodpovednosť v živote a misii je veľmi dôležitá. V skutočnosti tým, že sa zapojíme do dialógu, si uvedomíme nutnosť navzájom sa počúvať s pozornosťou... a v kultúre činnosti je počúvanie často považované za pasivitu. Uznávame tiež skutočnosť, že sa môžeme stať natoľko zamestnanými vyjadrovaním svojej vlastnej mienky, že sa staneme hluchými na hlas iných, hluchými na volanie našich bratov a sestier. Pozorné počúvanie vyžaduje poníženosť, lebo táto zahŕňa našu otvorenosť myšlienkam, názorom a pozorovaniam iných. Poníženosť nám zabraňuje tvrdiť, že máme všetky odpovede a že sa nepotrebuje radiť s inými. Hovorí sa, že keď pozorne počúvame druhých, naše horizonty a vízie sa rozširujú a v dôsledku toho jasnejšie vnímame realitu. Naše rozhodnutia byť opravdivými musia vyplývať z čestnej a otvorenej výmeny s inými.

4. Počúvanie Pána v modlitbe

Povedal som, že pre to, aby sme boli opravdivými, naše rozhodnutia musia vyplývať z čestnej a otvorenej výmeny s inými... Dovoľte mi pripojiť, že opravdivé rozhodnutia musia tiež vyplývať z čestného a otvoreného dialógu s Bohom. Dovoľte mi uviesť k tomu príklad: mužov a žien po celom svete,

ktorí sú zapojení do programu dvanástich etáp rehabilitácie od závislosti na alkohole, drogách, hrách, sexe, potravy, atď. Tieto osoby sa vedomým spôsobom angažujú, aby zlepšili ich vzťah s Bohom, pričom sa modlia, aby poznali Božiu vôľu pre nich a boli schopní ju zrealizovať. Títo toxikomani sú živými svedkami potreby zachovávať mlčanie, zostať pokojnými a umožniť Bohu hovoriť v mlčaní. Vincent de Paul a Lujza de Marillac boli osobami veľmi činnými, ktorí založili veľké diela vo svojom živote. Jedného dňa Vincent povedal sestram: „*Niet menej výhod a šťastia v počúvaní Boha, ako keď sa s ním hovorí*“ (Coste IX, s. 116). Môžeme byť pokúšané stráviť náš čas modlitby v hovorení k Bohu, hovoriac mu o všetkom, čo sa deje, žiadajúc ho, aby zasiahol v živote tisícov a inými spôsobmi... Avšak, „*hoci ešte slovo nemám ani na jazyku, ty, Pane, už vieš, čo chcem povedať*“ (ž 139, 4). Keď si dáme čas počúvať Boha, otvoríme sa Bohu, ktorý je Bohom prekvapení... a uvedomíme si skutočnosť, že cesty Božie sú často veľmi rozdielne od našich. Áno, dovoľme Bohu, aby nás prekvapil!

Dovoľte mi ukončiť inými slovami z obežníka Matky Guillemin: „Spoločnosť dcér kresťanskej lásky musí byť v Cirkvi spoločnosťou diev, ktoré sa modlia. Iba za tejto podmienky bude udržaná vo zvláštnej milosti, ktorou je zostať prítomná a byť vypočutá vo svete chudobných“. Ešte raz, prajem vám všetkým šťastný a požehnaný rok.

P. Gregory GAY CM
generálny predstavený

List z 2. februára 2016

Drahé sestry!

*„Nechcel,... aby vaše oči uvideli Spasiteľa tak ako svätý Simeon,
ale chce, aby ste počuli jeho hlas...”*

(Svätý Vincent, Coste XIII, s. 809)

Na sviatok Obetovania Pána vám chcem s vďačnosťou a jednoduchosťou opísať chvíľu milosti, ktorej sa mi dnes dostalo. Vo vašom mene som pokorne predniesla otcovi Gregory Gay, generálnemu predstavenému, naše prosby o obnovenie sľubov. Táto skúsenosť *počúvania Pánovho hlasu*, ktorá je výsadou a zároveň zodpovednosťou, bola pre mňa možnosťou pokračovať v tom, čo sa nepretržite praktizuje už od čias svätého Vincenta a svätej Lujzy.

Stretnutie s otcom Gregory bolo plné silných emócií – radosti z prežívania tohto momentu so všetkým, čo predstavuje pre budúcnosť, dôvery v Pánovu prítomnosť, ktorá nás posilňuje, túžby po vernosti povolaniu, ktoré sme dostali a hlbokoj vďačnosti za bezvýhradnú Božiu lásku.

Bolo pre mňa ctou, že som sa mohla pripojiť k tejto tradícii Spoločnosti, ktorá nám vďaka našej príprave a záväzkom každý rok ponúka možnosť dať oddanejšiu odpoveď našim totálnym obetovaním sa Bohu v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky! Každá jedna z vás bola duchovne prítomná, keď som otcovi Gregory predniesla prosbu o dovoľenie obnoviť naše sľuby pri tohtoročnom sviatku Zvestovania Pána. Podelila som sa s ním o niečo z toho, čo som sa dozvedela od vašich vizitátoriek, ktoré vyzdvihli vašu hlbokú túžbu žiť vo vernosti vášmu krstu a na základe Božieho pozvania sa úplne darovať Pánovi

a spolu s komunitou slúžiť chudobným. Otcovi Gregory som tiež vyznala naše obmedzenia, ktoré môžu viesť k hriechu a ktoré nám niekedy bránili naplno odpovedať na Božie volanie. Uistila som ho o našej túžbe stále viac sa otvárať Božej milosti, aby sme sa prehĺbili v povolání.

Otec Gregory nám udelil milosť obnoviť sľuby 4. apríla 2016, na sviatok Zvestovania Pána. Vo vedomí, že nám takéto dovolenie dáva poslednýkrát, urobil to s veľkou pokorou a veľmi radostne. Ďakujeme za to Pánu Bohu s predsavzatím, že sa dobre pripravíme na ten posvätný okamih.

Po dlhých modlitbách a úvahách by som vám chcela navrhnúť niekoľko jednoduchých zamyslení, ktoré nám, ako dúfam, dovoľia lepšie sa pripraviť na renováciu sľubov a pomôžu nám uchopiť viaceré mocné výzvy zachytené v Dokumente medzi Zhromaždeniami: *S odvahou lásky k novému misionárskemu elánu*. Pod vedením Ducha Svätého a vďaka múdrosti našich Zakladateľov i múdrosti predošlých predstavených a všetkých súčasných sestier vám v tejto reflexii a neskôr aj v ďalších listoch chcem ponúknuť niekoľko myšlienok so zámerom oživiť a roznieť plameň vášho povolania.

Keď meditujem nad sľubmi a Dokumentom medzi Zhromaždeniami, uvedomujem si, že obidvoje ma zaväzujú k zodpovednosti spájať moje srdce s Kristovým srdcom. On je Pravidlom dcér kresťanskej lásky (K. 8) – sme zamerané na Krista. Preto máme žiť naše sľuby vo vzťahu k Ježišovi. Vedené Duchom Svätým sme povolané vstúpiť do sveta, ktorý je tajomný, no plný milosti, lásky a poslušnosti voči nebeskému Otcovi. Sľuby nám ponúkajú jedinečnú príležitosť zladiť náš život s Najsvätejšou Trojicou tým, že nosíme Krista v intimite nášho srdca a delíme sa o neho s chudobnými, ktorým máme privilégium slúžiť.

Hodnoty a výzvy zachytené v Dokumente medzi Zhromaždeniami a v zachovávaní sľubov nás nielenže neobmedzujú, ale majú moc nás oslobodiť. Avšak výzva slúžiť chudobným, žiť

v čistote, chudobe a poslušnosti, radikálne odpovedať na to, k čomu sa chceme ODVÁŽIŤ, musí byť pocitovaná najskôr ako obmedzenie a až potom sa stane oslobodením. Ježiš nám hovorí, že kto stratí svoj život, nájde ho. „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo...“ (Jn 12,24). Táto realita je v niektorých chvíľach veľmi bolestivá, ale uvažovaním zistíme, že naše sľuby toto „odumieranie“ požadujú práve preto, aby sme mohli zakúsiť silu lásky, ktorá je ukrytá v hĺbke nášho srdca.

Zo skúsenosti vieme, že súčasná spoločnosť veľmi často nechápe tieto pojmy a dokonca ani podstatný význam zasväteného života. Dnešný svet si zväčša neváži to, čo je pre nás ako dcéry kresťanskej lásky posvätné. Napriek tomu vás povzbudzujem, aby ste sa nenechali vtiahnuť do zúženej vízie dnešnej spoločnosti. Nedovoľme svetu, aby nám vnucoval svoje kritériá. Nedopusťme, aby nás jeho zaslepenosť voči všetkému, čo presahuje ľudské chápanie, obrala o pohľad na prítomnosť Boha vo svete. Náš zasvätený život je výzvou, aby sme boli iné. Som presvedčená, že to tak musí byť. Snažíme sa na sebe pracovať, aby sme mysleli a žili ako sám Ježiš Kristus. Nášmu zasvätenému životu dáva zmysel Ježiš, a nie súčasná spoločnosť. On nás bude viesť a premieňať náš život, aby sme si ctili Boha, jeho Otca. Skrze našu službu chudobným chce priniesť spásu celému svetu. Musíme Ježišovi dovoliť, aby on písal scenár nášho života. Musíme si pripomínať, čo povedal: „*Ja som Cesta...*“ (Jn 14,6) a „*Dal som vám príklad...*“ (Jn 13,15). Nasledovať Ježišov príklad má za následok náročné rozhodnutia ohľadom nášho spôsobu života, našich vzťahov, služby i nášho pohľadu na svet. Od čias Ježiša Krista platí, že rozhodnúť sa kráčať po CESTE, ktorou je on, znamená zanechať svoju vlastnú cestu. Musíme byť ochotné urobiť túto voľbu, ak chceme, aby náš život dcér kresťanskej lásky bol pravdivejší.

Sme pripravené odpovedať rovnako radikálne a vystaviť sa skúsenosti ľudskej zraniteľnosti? Nájdime si čas a každá osobne nad tým pouvažujme. Snažím sa žiť úplne ponorená do Krista, prebývať v jeho prítomnosti a byť tak veľmi očarená jeho dobrotou a láskou, že

mi je jedno, čo si svet bude o mne myslieť alebo hovoriť? Či nežijem svoje povolanie tak, že si všetko ospravedlním? Snažím sa žiť naplno sľub čistoty, upierať svoj pohľad i svoje srdce jedine na Krista a na nikoho iného? Žijem tento sľub naozaj „*ako odpoveď lásky na Božiu lásku*“? (K. 29b). Odstraňujem zo svojho života zbytočnosti v materiálnej i duchovnej rovine tým, že sa odvážim zanechať svoje obranné postoje a zbúrať svoje ochranné múry, aby som sa plnšie opierala o Božiu milosť, a tak žila sľub chudoby? Som skutočne „*šťastná, že on je mojím jediným pokladom*“? (K. 30a). Snažím sa závisieť od iných a byť otvorená na Božiu vôľu, keď sa mi prejavuje v modlitbe, cez predstavených a skrze volanie chudobných, aby som žila sľub poslušnosti a skvalitnila svoje „*ÁNO*“? Žijem to konkrétne „*v ovzduší dôvery a dialógu*“? (K. 31b). Či sa svojím sľubom služby chudobným zriekam toho, čo mi prináša komfort, pohodlie, možno aj prestíž, ale čo ma v skutočnosti môže vzdľaťovať od chudobných? Či je to naozaj môj špecifický sľub služby Kristovi v chudobných, ktorý *riadi celý môj život*? (porov. K. 24a).

Takéto radikálne odpovede budú iste niečo stáť. Avšak dostaneme mnohé a mnohé milosti, keď sa Kristovi darujeme bezvýhradne. Svätá Lujza po tom veľmi túžila, keď napísala: „*Žime teda ako mŕtve v Ježišovi Kristovi a ako také už viac neodporujeme Ježišovi, pracujeme len pre Ježiša, myslíme len na Ježiša a žime len pre Ježiša a blížnych, aby sme v tejto zjednocujúcej láske milovali len to, čo miluje Ježiš, a aby sme skrze túto večnú lásku Boha k svojim stvoreniam dosiahli z jeho dobroty tie milosti, ktoré nám vo svojom milosrdenstve chce dať.*“ (Svätá Lujza, *Duchovné spisy*, A. 23, s. 778).

Dokument medzi Zhromaždeniami jasne vyzýva každú jednu z nás, aby sme napĺňali túžbu vyjadrenú svätou Lujzou. Táto pomôcka má za cieľ viesť nás, inšpirovať a obohatiť, no zároveň nás pozýva, aby sme sa skrze konkrétne prostriedky ODVÁŽILI napredovať na ceste povolania. Brať vážne výzvy k radikálnosti, ktoré vzišli z Generálneho zhromaždenia 2015 a dať im možnosť dotknúť sa všetkých aspektov nášho života, určite nie je cestou pre slabých a bojazlivých. Tento

dokument od nás žiada, aby sme neustále obnovovali svoje srdce, svoje odpovede a s odvahou obnovovali aj svoju lásku pre nový misionársky elán. Slovesá, príslovky a prídavné mená, ktoré sa v jeho texte nachádzajú, nás nabádajú hľadať a prehodnocovať naše povrchné odpovede. Sme ochotné urobiť, čo treba, aby sme sa my sami stali autentickým živým dokumentom, ako to vyjadrili členky Generálneho zhromaždenia 2015? Ako ja osobne prijem za svoje hlavné presvedčenia zhromaždenia? Čím konkrétnym si poslúžim, aby som sa neprestajne vracala k evanjeliu a z jeho zásad urobila kritériá, ktorými sa budem riadiť v živote? Čo musím byť ochotná urobiť, aby som podporila rozhodnutia, ktoré nám ako Spoločnosti umožnia ísť s plným a bezvýhradným nasadením na periférie, aj keď to znamená, že bude treba opustiť služby nám tak drahé? Ako môžem prežívať blízkosť s vylúčenými ľuďmi a obeťami akejkolvek formy násilia? Ako môžem svojím životným štýlom svedčiť o radikálnej evanjeliovej chudobe? Ktorými postojmi prejavím jednoduchší a radostnejší spôsob bytia v komunite a oslovím nimi aj spolusestry, aby robili podobne? Čo by som mala v sebe oživiť? Čo musím u seba zmeniť?

Ako viete, máme *Svätý rok milosrdenstva* a *Rok vinčentskej spolupráce*. Tieto dve výzvy sú tiež pozvaním vyjsť zo seba, opustiť svoje pohodlie, vystaviť sa zmenám pre dobro iných a „*ísť v ústrety každému človeku, prinášajúc mu Božiu dobrotu a nehu*“ (Misericordiae Vultus 5). Uvedomenie si, že Ježiš Kristus je „*tvárou Otcovho milosrdenstva*“ (tamže 1), bude pre nás podnetom „*žiť milosrdenstvo, pretože najprv bolo milosrdenstvo preukázané voči nám*“ (tamže 9). Pápež František nás žiada, aby sme zaujali stanovisko a hlavne otvorili „*srdce tým, ktorí žijú na tých najodľahlejších existenciálnych perifériách, ktoré často moderná doba tragickým spôsobom vytvára.*“ Vystríha nás, aby sme „*neupadli do ponížujúcej ľahostajnosti*“ a radí nám, aby sme boli obozretné a uchránili sa od „*ničivého cynizmu*“ (tamže 15). Svätý Otec s odvahou vyhlasuje: „*Toto je ten najvhodnejší čas, aby sme zmenili svoj život! Toto je čas dať sa chytiť za srdce*“ (tamže 19). Som ochotná urobiť to z celého srdca a z celej duše? Rok

vincentskej spolupráce sa sústreďuje na to, že „*my, vincentská rodina, sa spoločne v Kristovi niečím odlišujeme.*“ Poslanie, aby bol Kristus v centre nášho úsilia „sláviť“, „byť v sieťovej spolupráci a učiť sa“ a spoločne „slúžiť“ ako jedna vincentská rodina, nás pobáda ďakovať za naše dedičstvo a spojiť sily v službe chudobným. Neuspokojujme sa konštatovaním, že sme závislí od odpovedí ostatných. Zaujmime a robme konkrétne gestá, ktoré svedčia o našej osobnej odpovedi na výzvy vincentskej rodiny a Cirkvi. Kiež by sme mali potrebnú milosť, aby sme dokázali dobre využiť intuície, ktorých sa nám dostáva v modlitbe a v dialógu s inými.

Nech nám Boh zostáva nablízku a sprevádza nás v intenzívnejšej príprave na tohoročnú renováciu sľubov. Skúsenosť nás naučila, že Pán sa nikdy nenechá odradiť a vždy s nadšením otvára dvere svojho srdca. Často opakuje, že nás miluje a že sa chce deliť o svoju lásku s nami. ODVÁŽME sa teda hľadať jeho lásku. ODVÁŽME sa risknúť a urobiť v našom živote také zmeny, ktoré nám umožnia obnoviť svoje sľuby s väčšou vernosťou a odhodlanosťou. Nech je veľkosť nášho záväzku posilneného sľubmi pre nás pohnútkou stať sa autentickými služobníkmi chudobných a živými dokumentmi odvážnych ideálov, ktoré sme si vytýčili na našich domácich a provinciálnych zhromaždeniach i na generálnom zhromaždení.

Vložme našu prípravu na renováciu pod ochranu Panny Márie, našej Matky, ktorej prítomnosť a orodovanie sú tak vzácne celej našej Spoločnosti. Mária nás vie povzbudiť a potvrdzuje, že Božie milosrdenstvo je bez hraníc. Nech nás príklad jej života a materinská starostlivosť vedú k úzkemu spojeniu s jej Synom Ježišom.

Chcela by som sa poďakovať našim starším a chorým sestrám, ktoré sa svojimi vernými a úpenlivými modlitbami stále plne podieľajú na misii Spoločnosti. Ich múdrosť, obetované utrpenie a ich vytrvalá modlitba sú pre nás vskutku neoceniteľným darom! Vďaka aj vám všetkým, milé sestry, ktoré verne plníte záväzky povolania, a ktoré ma tak často uisťujete o svojich modlitbách za Spoločnosť i na moje

osobné úmysly. Som vám veľmi vďačná za svedectvo života a za mnohé dobrodenia, ktoré svojou službou preukazujete ľuďom, ktorí sú chudobní. Pokorne vás prosím, aj naďalej ma predkladajte Pánovi, aby som i ja bola verná v hľadaní a plnení jeho vôle!

Keď som ďakovala otcovi Gregory za oporu, ktorú sme v ňom mali a za príklad jeho hlbkej lásky k chudobným, uistila som ho tiež o našich modlitbách za neho osobne i za Misijnú spoločnosť, ktorá sa pripravuje na generálne zhromaždenie naplánované na 27. júna - 15. júla t. r. Nech Boh naďalej žehná našich kňazov a bratov Misijnej spoločnosti a nech skúsenosti, ktoré máme, obohatia každého z nás, i tých, ktorým slúžime.

Vo vašom mene by som chcela vysloviť vďaku a sľúbiť modlitby aj otcovi Bernardovi Schoepfer, nášmu generálnemu direktorovi, otcovi Robertovi Maloney, otcovi Fernandovi Quintano, otcovi Javierovi Alvarez a otcovi Patrickovi Griffin. Pre ich múdrosť a bratskú pomoc je každý z nich pre nás darom.

Našu hlbokú vďačnosť a prísľub modlitby vyjadrujem tiež sestre Juane Elizondo a sestre Evelyne Franc, ktoré nás verne a prezieravo viedli v predchádzajúcich rokoch, a ktoré ma uisťujú, že nás denne zverujú Bohu. Nech ich Pán a Panna Mária naplňajú milosťami, ktoré teraz potrebujú.

Napokon, nech nám Boh každej udelí to, čo potrebujeme, aby sme s odvahou *počúvali jeho hlas*; hlas, ktorý nás pobáda v plnosti prežívať naše zasvätenie, ducha spoločenstva i misiu dcéry kresťanskej lásky.

S láskou s vami spojená v modlitbe

sestra Kathleen APPLER
dcéra kresťanskej lásky

Pôst 2016

Drahí bratia a sestry, členovia vincentskej rodiny!

PÔSTNE OBDOBIE: ČAS PRE PÔST, ODRIEKANIE

Príbeh

Počas jednej návštevy vo Venezuele som sa stretol s členmi rôznych vetiev vincentskej rodiny. Hovorili mi o sociálnej a ekonomickej kríze, ktorá doľahla na krajinu a o jej dopade na každodenný život. Ľudia musia čakať v dlhých radoch, aby si mohli kúpiť základné potraviny ako sú chlieb, mlieko, ryža, fazuľa, atď. Ľudia musia čakať v dlhých radoch, aby si kúpili mydlo, zubnú pastu a iné potrebné veci. Ľudia musia čakať v dlhých radoch, aby dostali lieky a zdravotnícky materiál, musia čakať v dlhých radoch na autobusových staniach kvôli obmedzenej premávke, lebo chýbajú náhradné diely a nové pneumatiky pre vozidlá verejnej dopravy. Ľudia musia čakať v dlhých radoch, aby dostali cestovné víza a na letiskách budú musieť čakať ešte oveľa dlhšie a v oveľa väčších radoch. Čakať hodiny a nemať istotu, či dostanú to, čo potrebujú a k tomu ešte bez akejkoľvek záruky, že im nepovedia tie obávané slová: už niet chleba (alebo niečo iné, čo chceli kúpiť). To znamená, že budú musieť čakať do ďalšieho týždňa, lebo stáť v „dlhom rade“ môžu iba v prípade, že sa ich posledné číslo v občianskom preukaze zhoduje s označeným dňom v týždni. Ľudia však rozprávajú aj o pozitívnych stránkach tejto krízy a podčiarkujú fakt, že sa posilnili zväzky solidarity. Jeden z našich spolubratov sa vyjadril, že súčasná situácia im pomohla prijať jednoduchší spôsob života a priblížila ich komunitu k realite chudobných. Túto sociálnu, ekonomickú a politickú situáciu s jej negatívnymi i pozitívnymi

aspektmi môžeme považovať za prechod od kríža (krízy) k vzkrieseniu (solidarite a väčšiemu stotožneniu sa so situáciou tých, ktorí sú chudobní).

Ježišov príbeh

A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami (Jn 1,14). Boh, ktorý je plný lásky, milosrdenstva a súcitu, ľudstvo nikdy neopustil. *Mnoho rás a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom skrze prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi* (Hebrejom 1,1-2). Ježiš sa zamiešal do davu, ktorý vytvoril dlhé fronty vylúčených ľudí. Títo s nádejou očakávali, že sa budú môcť podieľať na živote spoločnosti ako jej aktívni členovia. Ježiš nasýtil zástupy, a nielenže nik neodišiel s prázdnyimi rukami, ale nazbierali ešte aj plné koše odrobín (Mk 6,34-44). Ježiš rozprestrel svoje bezvýhradné odpustenie na hriešnikov, *sedemdesiatsedem rás* (Mt 18,22) a učeníkov nabádal, aby boli voči svojim bratom a sestram súcitní tak isto, ako bol Boh súcitný k nim (Lukáš 6,36). Vďaka vteleniu môžeme dnes Ježiša nájsť vo všetkých dlhých čakajúcich radoch, ktoré vidíme v nespočetných mestách po celom svete, v dlhých frontoch mužov a žien, ktorí v každú hodinu dňa kričia a žiadajú, aby boli uznaní za právoplatných členov ľudskej spoločnosti.

Nový príbeh

Áno, Pôstne obdobie je časom odriekania, ale v tomto roku milosrdenstva by mal náš pôst nabráť novú formu – takú, ktorá povedie k osobnému a komunitnému obráteniu. Náš pôst by mal byť taký, aby nás nikto nemohol obviniť z „*pasivity, benevolentnosti alebo spolupráce s prejavmi neznesiteľnej nespravodlivosti či s politickými režimami, ktoré ich podporujú*“ (Evangelii gaudium 194). Náš pôst nás má preniknúť a dotknúť sa nášho najhlbšieho vnútra do takej miery, že budeme schopní zachytiť a nanovo chápať volanie našich bratov a sestier.

A len čo začujeme toto volanie, ponáhľajme sa im poslužiť, *ako by sme bežali, keď horí¹*. Pripomeňme si však, že keď nadväzujeme vzťahy s ľuďmi žijúcimi na perifériách, *musíme sa do nich vžiť ... treba obmäkčiť naše srdcia a urobiť ich citlivými na utrpenie a biedu blížneho a prosiť Boha, aby nám dal pravého ducha milosrdenstva, ktorý je duchom samého Boha* (Coste XI, s. 340-341). Nech my, členovia vincentskej rodiny, svojím pôstom v tomto Pôstnom období získame nové srdce, srdce z mäsa, srdce, ktoré nám pomôže vytvárať stále silnejšie putá s *našimi pánmi a učiteľmi*, s nespočetnými mužmi a ženami, ktorí sú po celom svete zabudnutí a opustení. Kiežby náš tohoročný pôst odrážal rovnakú cestu, akú zakúsili naši bratia a sestry z Venezuely, cestu od kríža (našej vlastnej krízovej situácie) k vzkrieseniu (solidarite a väčšiemu stotožneniu sa so situáciou chudobných).

PÔSTNE OBDOBIE – ČAS NA MODLITBU

Príbeh

Minulý mesiac som na sviatok Zjavenia Pána išiel do svätyne Panny Márie z Prime-Combe, ktorú spravujú spolubratia z Provincie Toulouse (F) spolu s pastoračnou skupinou dobre vyškolených laikov. Boli časy, keď sa na slávnosti zišlo aj 50.000 ľudí. Dnes si sviatok Panny Márie prichádza uctiť sotva 300 ľudí, ale každú nedeľu tu podľa možností slúži svätú omšu jeden spolubrat. Hlboko na mňa zapôsobila jednoduchá viera asi 50-tich veriacich, ktorí sa zhromaždili na slávenie Eucharistie. Všetci mohli mať okolo 60 rokov alebo viac, nebol tam žiaden mladý človek. Skupinka benediktínskych mníchov, ktorí od roku 1990 bývajú v jednej z našich budov, má účasť na živote tejto komunity viery. Mnisi ale tvoria veľmi špecifickú komunitu. Každý z nich je nejakým spôsobom postihnutý. Napriek tomu však títo muži vedú radostný a jednoduchý život a okolitému obyvateľstvu dávajú silný príklad toho, ako sa práca môže prelínať s modlitbou.

¹ Coste XI, str. 31.

Ježišov príbeh

Ježiš sa často vzdialil od zástupu i od učeníkov, aby v ústraní strávil čas v modlitbe. Svojim učeníkom povedal: *modlite sa za tých, čo vás prenasledujú* (Matúš 5,44) a aj on sa modlil, aby *všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe* (Ján 17,21). Všetci poznáme pasáž, ktorá opisuje, ako sa Ježiš plný úzkosti modlil v Getsemanskej záhrade (Marek 14,32-42). V rovnakom čase Ježiš vyzdvihol pokornú modlitbu vyberača daní: *Bože, buď milostivý mne hriešnemu* a vyhlásil, že práve on odišiel domov ospravedlnený, *lebo kto sa ponízuje, bude povýšený* (Lukáš 18,9-14). Ježiš tiež ocenil veľkorysý dar chudobnej vdovy, ktorá sa prišla do Jeruzalema pomodliť (Marek 12,43-44). Skôr než Ježiš opustil tento svet, zanechal svojim učeníkom vzácne dedičstvo – modlitbu, ktorá spája dve veľké túžby zamerané na Boha s tromi prosebnými volaniami, vzťahujúcimi sa na naliehavé základné potreby ľudstva. Ježiš predkladá Otcovi dve túžby svojho srdca: *Posväť sa meno tvoje a príď kráľovstvo tvoje*. Potom nasledujú tri prosby: *chlieb náš každodenný daj nám dnes, odpusť nám naše viny a neuveď nás do pokušenia*.² Boh vo svojom vtelení rozumie našim potrebám, vie, že sme zlomení a zranení a skrze Ježišovu osobu sú všetky tieto skutočnosti predkladané nebeskému Otcovi!

Nový príbeh

Áno, Pôstne obdobie je časom na modlitbu a aj naša modlitba, celkom tak ako náš pôst, má v tomto roku milosrdenstva nadobudnúť novú formu, ktorá vedie k osobnému a komunitnému obráteniu. Bez dlhších chvíľ adorácie, modlitbového stretnutia so Slovom a úprimného dialógu s Pánom naše úlohy ľahko stratia svoj

² José Antonio Pagola, *Ježiš: Historické priblíženie*, Edícia Cerf, 2012.

význam, zoslabneme pod vplyvom únavy alebo ťažkosti a náš zápal vyhasne. Cirkev sa nezaobíde bez plúc modlitby (*Evangelii gaudium* 262).

Modlitba a pôst dávajú zmysel našej službe a naša služba dáva zmysel našej modlitbe a pôstu. S nádejou očakávam, že počas 40-ich dní pôstnej doby si nájdeme čas nielen na počúvanie volania chudobných, nielen na službu a evanjelizáciu chudobných, ale aj na modlitbu s chudobnými. Či my všetci nie sme tak trochu ako tí členovia benediktínskej komunity Panny Márie z Prime-Combe, to znamená, či nie sme nejakým spôsobom zlomení, či nepotrebujeme uzdravenie a modlitby iných ľudí? Podobne ako benediktínskym mníchom, ani nám by naše „hendikepy“ nemali brániť, aby sme prispievali k budovaniu komunity, združenia či kongregácie.

A napokon, čo keby sme prosili ľudí tak ako to stále robí pápež František: *prosím vás, modlite sa za mňa!*? A čo keby sme pozvali chudobných do našich domov, aby sme sa spolu s nimi modlili? Chcel by som vás povzbudiť, aby ste tak urobili a neskôr, vo veľkonočnej dobe by sme sa mohli vzájomne podeliť o skúsenosti zo spoločnej modlitby s *našími pánmi a učiteľmi*.

Nech nám počas pôstnej doby roku 2016 naša modlitba a pôst pomôžu zomrieť s Kristom, aby sme vo Veľkonočnú nedeľu vstali s ním z mŕtvych a spievali aleluja!

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory GAY CM
generálny predstaviteľ

Boh, náš Boh, nás požehnáva. Nech ho chváli celá zem! (porov. Ž 66,8)

V tento novoročný deň 2016 sme pozvaní prijať Božie požehnanie a klaňať sa mu z celého srdca, deň po dni. Boh prisľubuje svoju ochranu a blízkosť nášmu ľudstvu. Otvára nám cestu, na ktorej sa budeme môcť učiť „stávať sa účinnými prostredníkmi jeho prisľubov“.

Každým rokom nás Boh volá k novému začiatku. V kresťanskej viere nezačíname zakaždým od začiatku. Napredujeme po ceste od začiatku k ďalšiemu začiatku, v stopách Toho, ktorý je „milosrdnou tvárou Otca. V tom sa ukrýva celé tajomstvo kresťanskej viery. Stáva sa živým a viditeľným v Ježišovi z Nazaretu, v ktorom dosahuje vrchol“. Pápež František nám ponúka Svätý rok, aby sme zakúšali a žili milosrdenstvo skutkami, slovami, prítomnosťou, ktoré budú konkrétnymi prejavmi Božieho odpustenia a lásky.

Áno, 1. januára slávime „začiatky“. Je to začiatok občianskeho roku, to vieme. Veda nám odкрýva, že naša malá planéta Zem, stratená v nesmiernej veľkosti slnečného systému a galaxií s tisíckami, ba miliónmi planét, ktoré si idú podľa vlastného rytmu, sa otáča okolo vlastnej osi každých 24 hodín a okolo slnka v ročnej perióde. Tento tanec prírodných víl, ktorý vyšiel z rúk Stvoriteľa a jeho mimoriadnej harmónie, je to, čo slávime v tento prvý deň roku. Na ňu je naštepený rytmus našich liturgických slávností, ktorými nanovo prežívame cyklus tajomstiev našej spásy a rôzne etapy z Ježišovho života.

Pred týždňom sme slávili neobyčajný začiatok, ktorým bolo Ježišovo narodenie. Nebol to len začiatok života samého Ježiša, ale i začiatok novej etapy ľudských dejín. Dnes si spomínáme na Pannu

Máriu, ktorá umožnila tomuto začiatku, keď prijala, aby Boh vstúpil do jej vlastných dejín a keď sa stala Ježišovou matkou.

Liturgický názov dnešnej slávnosti je „Slávnosť Panny Márie, Bohorodičky“. Tento titul „Božej matky“ je ovocím teologickej úvahy Cirkvi a bol prehlásený na Efezskom koncile v roku 431 uprostred živých diskusií a dokonca určitých intríg. Tento titul zostal drahý celej Cirkvi, východnej ako i latinskej. „Mária, Matka Božia a Matka Ježišova“ – titul, ktorý hovorí za všetko, keď si uvedomíme, kým je Ježiš.

Text v Liste sv. Pavla Galaťanom (pozn. Gal 4,1-7) je jediný od neho, ktorý hovorí o Panne Márii. V evanjeliách sa často hovorí o Panne Márii, ale sv. Pavol píše len raz. Tento text sa číta dnes a vysvetľuje, že Boh chcel z nás urobiť svoje dcéry a svojich synov, keď poslal svojho Syna narodeného zo ženy. Svätý Lukáš pochopil túto úlohu. Na začiatku svojho evanjelia urobil z Panny Márie hlavnú postavu v Božích zásahoch. Ona prijala Ježiša v našom mene. Ona prijala posolstvo anjela a povedala áno na Boží plán s nami. Ona sa takto stala Božou matkou a skrze ňu sme sa stali sestrami a bratmi Ježiša a v ňom Božími dcérami a synmi.

Tento nový rok je akoby bielym listom, ktorý budeme musieť zaplniť tým, že vydáme zo seba to najlepšie. Prosme Máriu, Božiu matku, aby sme mohli vyžarovať Božiu radosť, vyžarovať odvahu milosrdnej lásky v tomto svete. Čo máme priať každému a sebe samým na začiatku tohto roku 2016? „Požehnaný nový rok, veľa zdravia...“, áno, prania šťastia zaiste. Nemôžeme však zabudnúť na tých, ktorí zakúšajú chorobu, samotu, smútok, prežívajú nezamestnanosť, národy, ktoré trpia hladom, vojnou, terorizmom. Nebudú títo sklamaní napriek všetkým dobrým slovám, ktoré im povieme? Prežili sme prírodné katastrofy a príliš veľa drám zapríčinených ľuďmi. náš svet tiež výrazne pokročil na rovine solidarity, slobody a bratstva. Všetky tieto udalosti by sme mali vidieť a uvažovať o nich vo svetle Božieho slova.

Priane, ktoré je obsiahnuté v požehnaní z knihy Numeri (1. čítanie), sa naplno uskutočnilo na jednej žene, Panne Márii. Svojím príkladom pokory a pohotovosti na Božiu vôľu nám Mária pomáha preniesť našu vieru do radostného a bezhraničného ohlasovania evanjelia. Vieme, že jediný prostriedok, ako dať zmysel našim rokom vo svete bez limitov a hraníc je odovzdať sa Bohu nasledovaním Ježiša, nechať sa vtiahnuť do jeho stôp, aby sme boli s ním vo svete sprostredkovateľmi jeho pokoja a jeho milosrdenstva. V tento prvý deň roku Cirkev navrhuje celému svetu, aby sa pokoj stal ich prioritou. Prijmime tieto slová povzbudení nášho Svätého Otca Františka: „Boh nie je ľahostajný! Bohu záleží na ľudstve, Boh nás neopúšťa! Na začiatku nového roku by som chcel toto svoje hlboké presvedčenie spojiť so želaním hojného požehnanie a pokoja ako znaku nádeje na lepšiu budúcnosť pre každého muža a ženu, každú rodinu, národ a krajinu sveta a tiež pre hlavy štátov, vlád a náboženských predstaviteľov.“

Sme povolaní prejsť „od ľahostajnosti k milosrdenstvu – podporiť kultúru solidarity a milosrdenstva, aby sme zvíťazili nad ľahostajnosťou – potom bude pokoj ovocím kultúry solidarity, milosrdenstva a súcitu“.

Nech nás Máriin príklad na začiatku tohto roku povzbudzuje, aby sme nenechali unášať jedinému prúdu po sebe idúcich inštinktov, ale aby sme postupom času rozvinuli to, čo nás „sprítomňuje“ sebe samým, blíznym a tým najviac zraneným životom. S Máriou a Jozefom prichádzame klaňať sa Ježišovi, nášmu Stvoriteľovi a Spasiteľovi. Ako pastieri chválime a oslavujeme Pána, a veríme, že jeho Tvár ožiari naše cesty tohto nového roku.

Ďakujem vám za vaše priania a modlitby. Rovnako vám ďakujem za vašu vernú a vytrvalú službu. Nech tento Svätý rok nám pomáha lepšie kontemplovať Pánovu milosrdnú tvár.

Nech vo svojom živote uskutočňujeme skutky milosrdenstva tam, kde sa nachádzame.

P. Bernard SCHOEPFER CM, *gen. direktor*

§

Medzinárodná sesia pre sestry
nad 40 rokov povolania

Sesia pre
sestry nad
40 r.
povolania

„Kráčať s Bohom“

Rád sa prechádzam a s pribúdajúcimi rokmi mám menšiu tendenciu venovať sa športu, ako napríklad basketbalu alebo bicyklovaniu. Radšej sa venujem niečomu ľahšiemu a zakusujem potešenie z peknej prechádzky. Je to celkom obyčajná činnosť. Obzvlášť príjemné je to vtedy, keď nám spoločnosť robí nejaký priateľ.

Lekári hovoria, že dobrá chôdza má priaznivý vplyv na zdravie a je menej stresujúca ako dynamické cvičenia, ktoré môžu mať za následok rôzne komplikácie. A tak teda kráčať znamená robiť dobrú vec. V mojom príhovore by som sa s vami chcel podeliť o niekoľko úvah, ktoré sa týkajú dôležitosti „kráčať s Bohom“. Hebrejský výraz „kráčať s Bohom“ sa dá vysvetliť vo význame, akým spôsobom vedieme svoj život vo vzťahu k Bohu, ale môže to mať aj doslovný zmysel. Pouvažujeme o tom teraz spoločne.

KRÁČAŤ S BOHOM V ZÁHRADE EDEN: PREBÝVANIE S BOHOM PATRÍ K NAŠEJ PRIRODZENOSTI

Pri vyučovaní knihy Genezis som sa vždy snažil byť pozorný na detaily tohto rozprávania, ktoré je napísané veľmi pozorne. No až donedávna som dobre nechápal, čo z tohto rozprávania vlastne vyplýva. Vypočujme si jeden úryvok:

„A potom, keď počuli hlas Pána, Boha, ktorý sa za denného vánku prechádzal po záhrade, skryl sa Adam i jeho žena pred Pánom, Bohom, medzi stromami záhrady“ (Gn 3,8).

Obraz je veľmi podmanivý. Môžeme si predstaviť „denný vánok“ a čas na príjemnú vychádzku po krásnej Edenovej záhrade. Rád si predstavujem Stvoriteľa všetkých vecí, ako prichádza do tejto záhrady, aby sa poprechádzal so svojimi priateľmi – ľuďmi. Je príjemné myslieť na to, kráčať spolu po záhrade a hovoriť o kráse toho či tamtoho. Adam a Eva možno hovorili Bohu, čo objavili a Boh im zase všeličo povysvetľoval alebo im poradil, ako sa môžu postarať o stvorenstvo, či celkom jednoducho iba pozorne a so záujmom počúval svoje milované stvorenia.

Obraz prechádzky s Bohom v záhrade pripomína pôvodný vzťah medzi Bohom a ľudstvom: úzky a osobný vzťah. Ľudia mohli hovoriť s Bohom priamo a on sa priamo venoval im. Príťažlivosť a prostota tohto obrazu sú nepopierateľné. Tu si môžeme pripomenúť i uvedomiť, že v hĺbke našej prirodzenosti sme stvorení na to, aby sme žili v hlbokom vzájomnom vzťahu s Bohom. Tento obraz ma robí šťastným a vysvetľuje niečo z túžby ľudského srdca: byť blízko Boha.

Naproti tomu, hriech narúša tento vzťah. Ako to spomína aj text knihy Genezis, keď sa ľudia dopustili hriechu a začuli Pána, ktorý sa prechádzal po záhrade, skryli sa pred ním. Keby to nebolo také smutné, bol by to skôr veľmi smiešny obraz. Avšak biblický autor nám chce poukázať na iné ponímanie povahy prvého hriechu. Hriech nás totiž núti skryť sa a zatajiť svoj zlý skutok pred tým, ktorý nás miluje. Vieme však, aké nerozumné, ba až hlúpe je toto úsilie, tak ako bolo hlúpe úsilie prvých ľudí, ktorí sa pred Bohom skryli za stromy. Následkom ich hriechu sa hlboký a osobný vzťah s Bohom narušil a stvorenia boli vyhnané z miesta, kde žili v úzkom spojení s Bohom: zo záhrady Eden. „A Pán, Boh, ho vykázal z raja Edenu, aby obrábal zem, z ktorej bol vzatý. Ba vyhnal človeka a na východ od raja Edenu postavil cherubov a vytasený ohňový meč, aby strážili cestu k stromu života“ (Gn 3,23-24).

Odteraz sú ľudia zbavení radosti prechádzať sa s Bohom počas príjemných večerov. Toto vzdialenie sa od Boha a strata možnosti kráčať spokojne po jeho boku, upriamuje našu pozornosť na podstatu hriechu.

V texte knihy Genezis som objavil pravdivé tvrdenie, podľa ktorého sme stvorení na to, aby sme kráčali s Bohom, poznali jeho blízkosť a cítili jeho túžbu zostať s nami. Takto sme boli stvorení. Jedine hriech nás od toho oddelil. Hriech tak zväzuje náš jazyk, že nemôžeme hovoriť otvorene, zapcháva nám uši, aby sme nemohli jasne počuť, spútava nám nohy a preto sa nemôžeme slobodne pohybovať. Milosť nám môže pomôcť znovu objaviť naše prvotné schopnosti.

KRÁČAŤ S BOHOM: ABRAHÁM A VZŤAH ZMLUVY

„Keď mal Abram deväťdesiatdeväť rokov, zjavil sa mu Pán a povedal mu: „Ja som všemohúci Boh, chodievaj predo mnou a buď dokonalý. Uzavrel som svoju zmluvu medzi mnou a tebou a rozmnožím ťa prenáramne“ (Gn 17,1-2).

Mnohé postavy Starého zákona sú opísané ako ľudia, ktorí „kráčajú s Bohom“. Medzi nimi sa vyníma Abrahám, otec Izraela. V knihe Genezis vidíme, ako Boh povoláva Abraháma: „*kráčaj v mojej prítomnosti a buď dokonalý*“ Podstata tohto sprevádzania je vyjadrená zmluvou, ktorú Boh ustanovil s Abrahámom. Zmluva vyžaduje súhlas medzi dvoma osobami a obyčajne zaväzuje obidve strany k určitému skutku a vzťahu. Takto teda Abrahám „kráča s Bohom“ a zachováva pri tom stanovené podmienky a využíva privilégiá vyplývajúce z uzavretej zmluvy.

„A uzavieram zmluvu medzi mnou a tebou a medzi tvojím potomstvom po tebe vo všetkých pokoleniach ako zmluvu večnú, že budem Bohom tvojím a tvojho potomstva po tebe. A tebe i tvojmu potomstvu po tebe dám krajinu, v ktorej si ako prišelec, celú zem Kanaán do večného vlastníctva; a budem vaším Bohom.“ Potom Pán hovoril Abrahámovi: „Ale aj ty zachovaj moju zmluvu, ty aj tvoje potomstvo po tebe vo všetkých pokoleniach!“ (Gn 17,7-9).

Keď Abrahám a jeho potomkovia kráčali s Bohom, robili tak vo svetle zmluvy, vyjadrenej celkom jednoduchou formou: „*Ja budem vaším Bohom a vy budete mojím ľudom.*“ (Ex 6,7; Lv 26,12; Jer 7,23; 30,22 atď.). Táto základná formulácia spája jednotlivé časti. Keď Abrahám a jeho potomkovia kráčali s Bohom, robili tak preto, aby si stáli za svojim súhlasom. Každý poznal úlohu

toho druhého. Podmienky zmluvy sa stávajú výraznejšie až postupom času. Avšak jasné je to, že tento ľud patrí Jahvem a on patrí im.

V antickom svete si ľudia mysleli, že bohovia sú spojení s určitým miestom alebo obdobím. Babylonský boh nebol asýrskym ani samarijským bohom. Keď sa ľud usadil na niektorom mieste, musel sa naučiť poznať bohov, ktorí boli na tom mieste uctievaní, aby tak boli v kontakte s božskou mocou. To však nemal byť prípad Izraelského ľudu. Ich Bohom bol Jahve. Nech by sa pohli kamkoľvek a kedykoľvek, všade bol s nimi Jahve alebo lepšie povedané, všade ich predchádzal. On bol vždy ich Bohom, ku ktorému boli pripútaní zmluvou: „*Ja budem vaším Bohom a vy budete mojim ľudom*“. Verné zachovávanie tohto usmernenia umožňovalo Izraelitom kráčať s Bohom.

Uctievanie si rôznych modiel malo za následok vzdialenie sa od pravej úcty. Tieto modly boli mŕtve a bezmocné, nemohli sa nikam premiestňovať. Jediné Boh Izraela kráčal so svojím ľudom a pozýval ho zotrvať s ním v zhode s prísľubmi zakotvenými v zmluve. Ak by sme si z toho chceli zobrať ponaučenie, využime príležitosť meditovať o zmluve, ktorá nás viaže s Pánom. Pre nás, kresťanov, je táto zmluva založená na tele a krvi Ježiša Krista (Mt 26,28; Lk 22,20; Mk 14,24) a táto pravda nás zjednocuje: „*Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“*“ (Lk 22, 20; Mt 26, 27-28; Mk 14, 24).

Keď kráčame s Pánom, robíme tak vo svetle zmluvy: my s ním a on s nami. Naša pozornosť a snaha sa sústreďujú na Eucharistiu, kde prijímame pokrm na cestu.

KRÁČAŤ S BOHOM: MICHEÁŠ A POKORA PRED BOHOM

„*Oznámili ti, človeče, čo je dobré a čo žiada Pán od teba: iba zachovávať právo, milovať milosrdenstvo a pokorne chodiť so svojím Bohom*“ (Mich 6,8). Táto veta z Proroka Micheáša upriamuje našu pozornosť na jeden z postojov, ktorý by mal charakterizovať naše putovanie s Bohom: Máme kráčať pokorne. Prízvuk sa tu kladie na usmernenie nášho srdca na Boha. Musíme sa naučiť byť závislými skôr na ňom, než na sebe samých a svojich schopnostiach. Namiesto toho, aby sme boli hrdí na to, čo prinášame Bohu, uznajme pokorne, že všetko pochádza od neho ako jeho dar. Ide o to, že

treba viac počúvať ako rozprávať, viac prijímať než nanucovať, viac dávať, než brať pre seba. Pokora je jednou z čností, ktorá nás charakterizuje ako dcéry kresťanskej lásky. Je to spôsob bytia, ktorý máme praktizovať vo vzťahu k Bohu a k ostatným.

V našom životnom štýle nemá miesto ani arogancia, ani pýcha a ani hľadanie vlastnej vôle. Keď kráčame s pokorou, vkladáme sa do Božích zámerov, do jeho vôle a do jeho srdca. Túžime žiť rozumne a s plným vedomím a zanietením plniť Božiu vôľu. Usilujeme sa brať do úvahy potreby druhých a venovať sa bližným spravodlivo a so súcitom, ako nám k tomu dal príklad náš Pán.

Kráčať pokorne s Bohom ako dcéra kresťanskej lásky spočíva v tom, že poznám svoje vlastné limity a závislosť na Bohu, ktorý ma vedie tam, kam a ako to chce on sám. Toto je teda spôsob ako sa cítiť počas putovania pohodlnejšie, než ako keby sme sa ešte len mali vydať na cestu. Kráčať pokorne predpokladá, že ponecháme na Boha, aby nám určil rýchlosť, smer, čas na prestávku, vzdialenosť, ktorú treba prejsť či poprípade vrátiť sa. Ak kráčame pokorne s Bohom a nechávame sa viesť Duchom, ponúkame tým milosť osobám, ktorým slúžime. Kniha Skutkov Apoštolov je plná príbehov, v ktorých je kresťanská komunita pozvaná poslúchať Boha a vydať sa na cestu, ktorú jej ukazuje.

Často ma pobaví a niekedy, ale aj zmätie príklad sv. Petra. Niekedy chce podľa svojho želania prinútiť Ježiša, aby niečo urobil. Inokedy zas zdržuje alebo odmieta ísť tam, kde ho Pán vedie. Vďaka príkladu mnohých náboženských predstaviteľov zo Starého i Nového zákona, naučil sa i Peter kráčať s Ježišom pokorne.

Keď Tomáš povedal, že nevie, kam ide Ježiš a preto nepozná ani cestu, dostáva odpoveď: „*Ja som cesta, pravda a život*“ (Jn 16,5-6). Aby sme mohli prísť k Otcovi, musíme nasledovať Ježiša s pokorou a dôverou. Micheáš nás povzbudzuje kráčať s Bohom pokorne. To je dobrá rada. Od „kráčať s Bohom“ v starozákonnom slova zmysle pozrime sa teraz na tento výraz v jeho doslovnom zmysle a vo svetle Nového zákona.

KRÁČAŤ S BOHOM: JEŽIŠ A JEHO UČENÍCI

Zjavne boli Ježiš a jeho učeníci často na cestách. Ako povedal Ježiš napr. v evanjeliu podľa Marka:

„On im odvetil: „Poďme inde, do susedných dedín, aby som aj tam kázal, veď na to som prišiel.“ A chodil po celej Galilei, kázal v ich synagógach a vyhánal zlých duchov“ (Mk 1,38-39).

Niekedy sa pýtam, ako asi vyzeralo putovanie s Ježišom. Môžem si ho predstaviť obkoleseného svojimi učeníkmi, ako idúcky spolu diskutujú. Ježiš určite pokračoval v ich formácii, lebo niekedy ich vidíme, ako kladú otázky, na ktoré im obsiérne odpovedá, ako bolo napríklad vysvetľovanie podobenstiev (Mt 13,36; 15,15), či nejakého skutku (Jn 13,1-17), odpoveď na ich otázky (Jn 13,38-14,14) alebo ich prosby (Lk 11,1-13). Niekedy si predstavujem, ako sa spolu veľmi dôverne zhovárajú. Niektorý z nich mohol využiť príležitosť, aby poprosil o radu v nejakej konkrétnej situácii. Svojím otvoreným a pozorným postojom uľahčoval Ježiš tento spôsob delby, pozýval k rozhovoru a s láskou im odpovedal. Zdá sa, že sa ľudia pridávali k Ježišovi aj počas cesty, kedy ich pozýval kráčať s ním. Spomeňte si na slepca Bartimeja:

„Keď sa približoval k Jerichu, sedel pri ceste akýsi slepec a žobral. Keď počul, že tadiaľ prechádza zástup, pýtal sa, čo sa deje. Povedali mu: „Ježiš Nazaretský ide tadiaľto.“ Tu vykrikol: „Ježišu, Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Tí, čo išli popredku, ho okríkali, aby mlčal. Ale on ešte väčšmi kričal: „Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Ježiš zastal a kázal, aby ho priviedli k nemu. Keď sa priblížil, opýtal sa ho: „Čo chceš, aby som ti urobil?“ On odpovedal: „Pane, aby som videl.“ A Ježiš mu povedal: „Pozeraj! Tvoja viera ťa uzdravila.“ A hneď videl, šiel za ním a velebil Boha. Aj všetok ľud, keď to videl, vzdával Bohu chválu“ (Lk 18,35-43).

V tomto príbehu vidíme, že skoro všetci, čo s Ježišom kráčali, ho nechápali a ani nerozumeli jeho učeniu. Chceli umlčať žobráka, aby neprerušoval ich cestu s Ježišom. Ten sa však zastaví, aby s ním hovoril (je to tá istá situácia ako so ženou trpiacou na krvotok; Lk 8,43-48). Po tomto rozhovore ho Ježiš uzdravuje a on vykročí za ním. Keď za Ježišom prichádza bohatý mladík a vyznáva mu poslušnosť a poctivosť v zachovávaní zákona a pýta sa, čo má robiť, Ježiš mu neoblomne odpovedá: *„Keď to Ježiš počul,*

povedal mu: „Ešte ti jedno chýba. Predaj všetko, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma“ (Lk 18,22).

Je to nádherná príležitosť kráčať s Ježišom a stať sa jedným z jeho učeníkov, ktorá sa tomuto mladíkovi núka. On však na to nie je pripravený a nedokáže prijať výzvu so všetkými jej dôsledkami. Mohli by sme sa opýtať sami seba, čo by sme robili, keby nás Ježiš vyzval stať sa jeho učeníkmi s takouto odvahou: Sme schopní všetko opustiť alebo je niečo, čoho sa nedokážeme zrieknuť?

Putovanie s Ježišom nie je nejakou ilúziou ani výmyslom, ale výzvou zladíť svoj život s jeho životom do takej miery, aby to bolo pravou odpoveďou na pravú výzvu. Preto musíme zotrvať v jeho prítomnosti, nepredbiehať ho, ani sa od neho nevzdďaľovať, aby sme ho nestratili s dohľadu. Keď pôjdeme s ním, on nám ukáže cestu.

KRÁČAŤ S JEŽIŠOM: KRÍŽOVÁ CESTA

Niekedy je cesta s Ježišom i nebezpečná. Keď začína svoju krížovú cestu, upozorňuje svojich učeníkov, aby neboli v jeho tesnej blízkosti.

„Šimon Peter sa ho opýtal: „Pane, kam ideš?“ Ježiš odvetil: „Kam ja idem, tam teraz za mnou ísť nemôžeš, no pôjdeš za mnou neskôr.“ Peter mu vrazil: „Pane, prečo nemôžem ísť za tebou teraz? Aj život položím za teba“ (Jn 13,36-37).

Nemôžeme spochybňovať Petrovu úprimnú otázku. Až doteraz kráčal s Ježišom a nevedel si predstaviť, že by ho mal teraz opustiť. Keď vo svojej odpovedi prehlásil, že je ochotný zomrieť pre Ježiša, možno to bolo príliš unáhlené vyjadrenie, ktoré mu vykĺzlo z úst, ale aspoň to neznie prehnane.

Ježiš však nechce, aby sa jeho učeníci hneď vydali na krížovú cestu, lebo sa ešte musia veľa naučiť, aby vedeli, kým je. Keby ho nasledovali v tomto momente, bolo by to ešte zaslepené a to Ježiš nechcel. On si želal, aby mu učeníci dôverovali a pochopili, prečo mali aj oni položiť svoj život, teda, aby to raz urobili slobodne. Nateraz mal Ježiš prejsť krížovou cestou sám. Až po jeho umučení, smrti a zmŕtvychvstaní a po prijatí Ducha Svätého učeníci všetko pochopia.

Vtedy Ježiš pozve svojich učeníkov a aj nás samých vykročiť na túto cestu spolu s ním. Keď vieme, kto je Ježiš a veríme v neho, môžeme s ním prežívať aj krížovú cestu. Takto sa dá kráčať s Ježišom. Nech by sa v našom živote stalo čokoľvek, ide o to, aby sme sa odovzdali do Otcovej vôle, to je charakteristické pre Ježišovu cestu až na smrť a na povstanie k novému životu. My budeme kráčať s Ježišom a on nám pomôže niesť náš kríž. Na tomto úseku cesty niet výhovoriek.

KRÁČAŤ S JEŽIŠOM: EMAUZSKÍ UČENÍCI

Iný príklad ako kráčať s Ježišom sa nachádza v príbehu o emauzských učeníkoch:

„V ten deň išli dvaja z nich do dediny zvanej Emauzy, ktorá bola od Jeruzalema vzdialená šesťdesiat stadií, a zhovárali sa o všetkom, čo sa prihodilo. Ako sa tak zhovárali a spoločne uvažovali, priblížil sa k nim sám Ježiš a išiel s nimi. Ich oči boli zastreté, aby ho nepoznali. I spýtal sa ich: „O čom sa to cestou zhovárate?“ Zastavili sa zronení...“ (Lk 24, 13-17).

Postupne počúvame, ako učeníci rozprávajú Ježišovi, čo sa vlastne stalo. Ako tak spolu kráčali, Ježiš im vysvetľoval Písme. A keď prišli do dediny, tváril sa, že ide ďalej. Učeníci ho však začali presviedčať, aby zostal s nimi. Počas jedla, pri lámaní chleba sa im dal poznať.

V tomto príbehu nachádzame veľa poučenia, ktoré je pre našu úvahu veľmi užitočné. Najskôr sa tu jedná o počúvanie Ježiša, ktorý nám vysvetľuje Písma, potom je potrebné všimnúť si jeho túžbu pokračovať ďalej a nakoniec sa posilniť na cestu v eucharistii.

Keď učeníci kráčajú s Ježišom, text nám hovorí, že počúvajú Ježišov výklad.

„A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo“ (Lk 24,27).

To je jedna z milostí a jeden z cieľov tohto putovania s Pánom. On nám svojimi slovami vysvetľuje Písma a my im zrazu začíname rozumieť, lebo ich počúvame tak, ako majú byť povedané: z jeho úst, so zmyslom, ktorý im patrí a ako slovo, ktoré je adresované nám. Aby sme dokázali správne čítať

Písma, musíme byť pozorní na to, čo nám Ježiš hovorí a na spôsob, akým k nám hovorí. Tu sa nejedná len o čítanie slov. Často máme kráčať s Ježišom po týchto cestách a on nám má bez prestania opakovať svoje lekcie a príbehy, až kým ich naozaj nepochopíme. Až vtedy, ako dúfame, budeme môcť povedať:

„Či nám neharelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ (Lk 24,32).

Treba poznamenať, že to sa stane len vtedy, keď kráčame spolu s Ježišom. Zmysel Písma sa stáva jasnejším vtedy, keď počúvame Pána a diskutujeme s ním. Dobré je kráčať s Ježišom aj ako komunita.

Toto rozprávanie hovorí aj o tom, že Ježiš ide ďalej. Keď sa učeníci chcú zastaviť, Ježiš pokračuje. On si praje pokračovať smerom k novým a rôznym možnostiam. Kráčať s Pánom, to nie je cesta, na ktorú sa podujímame prenáhlene alebo ktorú sme si vybrali my sami. Je to Pán, ktorý nás vedie a ktorý rozhoduje, kedy sa cesta začne a kedy sa skončí. My máme byť stále pripravení kráčať v jeho rytme a v smere, ktorý on určí. Rozhodnutie učeníkov zastaviť sa v tej chvíli nebráni Ježišovi, aby pokračoval svojou cestou. Aj toto si musíme uvedomiť. My sme vždy služobníci a služobnice Pána a odchádzame na iné miesto, keď to on rozhodne. Kráčame len po tej ceste, na ktorej sa nachádza Pán, a to práve v tomto okamihu našej skúsenosti.

Po tretie, keď s nimi Ježiš zostane a začnú spolu večerať, dá sa im poznať pri lámaní chleba. Ako vieme „lámanie chleba“, je názov, ktorý prvé kresťanské spoločenstvo používalo pre eucharistické slávenie. Pri vysvetľovaní Písma prvkov eucharistie nie je pre nás vôbec ťažké pochopiť úsilie, ktoré vynaložil sv. Lukáš na opis Eucharistie v prvotnej Cirkvi. *„A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol“* (Lk 24, 30-31).

Po spoločnej ceste s Ježišom a po tom, ako sa učeníci nasýtili pri stole Slova, boli pripravení prijať aj pokrm pri stole, teda pri oltári. Aby sme mohli kráčať s Kristom, musíme sa sýtiť jeho prítomnosťou a to sa deje počas Eucharistie. Emauzskí učeníci nás učia, čo znamená napredovať s Pánom v komunite, počúvať jeho Slovo a prijímať ho pod spôsobom chleba a vína. Je to skutočný „pokrm na cestu“ (viatikum), aby sme mohli kráčať s Pánom.

KRÁČAŤ S JEŽIŠOM: PETER NA BREHU

Koniec Jánovho evanjelia predstavuje vzkrieseného Ježiša, ktorý sa zhovára s Petrom. Dobre poznáme tento dialóg. Trikrát sa pýta Pán Petra: „Miluješ ma?“ A Peter mu trikrát odpovedá: „Áno.“ Pán mu zakaždým povie: „Pas moje ovce.“ To je veľmi známy príbeh, no to ešte neznamená, že sme si ho už úplne osvojili. Po týchto otázkach, odpovediach, hovorí Ježiš Petrovi o jeho smrti a nakoniec dodá: „*Nasleduj ma*“ (Jn 21,19). To je nádherné pozvanie kráčať s Pánom do konca svojho života. A Peter to prijíma. Tešme sa spolu s ním.

Avšak, všimli ste si, čo nasleduje hneď potom: „*Peter sa obrátil a videl, že za nimi ide učeník, ktorého Ježiš miloval, ten, čo sa pri večeri naklonil k jeho hrudi a spýtal sa: „Pane, kto ťa to zradí?“ Keď ho teda Peter zazrel, povedal Ježišovi: „Pane, a čo bude s týmto?“ Ježiš mu odpovedal: „Ak chcem, aby zostal, kým neprídem, čo teba do toho? Ty pod' za mnou!*“ (Jn 21,20-22).

V texte sa uvádza, že tento milovaný učeník kráčal za Ježišom a za Petrom, z čoho jasne vyplýva, že kráčali po brehu a pritom sa zhovárali. Páči sa mi táto myšlienka: Peter kráča s Ježišom. Jeho úrad nebude „na sedenie“, skôr naopak, vždy bude na cestách, vždy s Ježišom, aby ho dal poznať druhým. Pri ich poslednom stretnutí, po zmŕtvychvstaní, využívajú možnosť prejsť sa spolu a vyriešiť všetky otázky.

Posledná inštrukcia, ktorú dostal Peter, sa nachádza v tomto kontexte. Pri spoločnom kráčaní Pán opakuje veľmi jasným a dôrazným spôsobom: Nerobte si starosti s poslaním a povoláním tých druhých, oni sami budú musieť viesť svoj vzťah s Pánom. Vy sa starajte o vaše vlastné povolanie. Dôležité sú slová: „A ty... ma nasleduj“. Aj keď kráčajú spolu popri jazere, je jasné, že si nie sú rovní. Úlohou učeníka je vždy nasledovať Pána. Peter si zapamätal toto poučenie jasne to vidieť aj na kvalite jeho nasledujúceho života. Takýto účinok to má mať aj na nás.

ZÁVER

Kráčať s Bohom, to je obraz, ktorý možno vysvetliť mnohorakým spôsobom s mnohorakou aplikáciou na náš život. Ja som z ich navrhol len niektoré, ktoré podľa mňa vychádzajú z biblického kontextu. Príklady Starého

zákona sú skôr obrazné, zatiaľ čo tie novozákonné sa zdajú byť veľmi konkrétne, lebo v nich vystupuje Ježiš. Obidva nás však pozývajú uvažovať o našom vzťahu k Bohu. Obraz je istotne určený na to, aby nás viedol a pomohol nám meditovať o božej blízkosti a o tom, akým spôsobom máme následne viesť svoj vlastný život.

Máte nejaký obľúbený príklad, ktorý ilustruje spôsob ako „kráčať s Bohom“. Keď si pozrieme život našich Zakladateľov, môžeme si ich celkom ľahko predstaviť ako osoby, ktoré kráčajú s Bohom a veľmi dôverne sa s ním rozprávajú. Svojím vtelením prišiel Ježiš medzi nás a pozýva nás považovať nad tým, čomu sa podobá naše putovanie s ním, čomu sa skutočne podobá. V tento deň duchovnej obnovy vás povzbudzujem k tomu, aby ste sa poprechádzali s Bohom. Kiež táto prechádzka vedie na miesta, kde máte ísť a kiež tam počujete slová, ktoré potrebujete počuť. Keď sa teda pripravujete na toto putovanie, dovoľte mi, aby som vás poslal do misie tak, ako to robíme pri každej eucharistii: *„Idte v mene Božom!“*.

o. Patrick GRIFFIN CM

OTÁZKY NA ÚVAHU:

1. Už ste si niekedy predstavili seba, ako kráčať s Ježišom počas jeho pozemského účinkovania? Čo by sa vás dotklo? O čo by ste ho požiadali?
2. Ktoré rozprávania o „kráčaní s Bohom“ je pre vás najoslovujúcejšie? Čomu vás to učí vo vzťahu k Bohu?
3. Odkrýva vám stať o Emauzských učeníkoch nejaké nové a dôležité pravdy? Mohli by ste sa postaviť na miesto niektorého z učeníkov a naučiť sa to, čo sa naučil on?
4. Ste pripravené „kráčať s Ježišom“ po jeho krížovej ceste? Už ste vo vašom živote na túto cestu vykročili? Aký pocit to vo vás vyvoláva?
5. Ako k tomu nabáda kniha Genezis, myslíte si, že „kráčať s Bohom“ je pravdivým výrazom pre náš vnútorný život? Sme naozaj stvorení na to, aby sme kráčali s Bohom celkom bežným a prirodzeným spôsobom? Čo to pre vás znamená?

§

Sesia pre sestry
od 7 – 10 rokov povolania

Sesia
pre
sestry
od 7 – 10 rokov
povolania

**Mária, Hviezda
novej evanjelizácie**

Téma generálneho zhromaždenia 2015 vychádza z reflexie Cirkvi na tému Nová evanjelizácia. V úvode svojho apoštolského listu pre 3. tisícročie, pápež Ján Pavol II. neváhal nazvať Pannu Máriu „*Hviezdou novej evanjelizácie*“. Dať Márii meno „Hviezda“ nie je ničím novým, pretože už dávno ju takto pomenovali sv. Bernard či sv. Terézia z Lisieux. No povedať „*Hviezda novej evanjelizácie*“ znamená zvýrazniť, že Mária nám môže pomôcť pochopiť, čo je to evanjelizácia a ako evanjelizovať.

Možno je prekvapujúce hovoriť o Márii vo vzťahu k evanjelizácii, lebo spontánne jej skôr pripisujeme rozmer kontemplácie, teda zvnútorňovania. Mária je v živote Cirkvi tou, ktorá v pravom slova zmysle kontempluje a prijíma Boha a on sám prebýva v nej. Už menej sme však zvyknutí na to, aby sme ju mali pred sebou ako obraz evanjelizácie a vnímali ju ako misionárku, lebo my chápeme misiu skôr ako niečo vonkajšie. A predsa evanjelium spája realitu týchto dvoch slov: kontemplácia a misia. Stačí si pripomenúť, že Ježiš strávil celú noc v modlitbe predtým, ako si vyvolil svojich

apoštolov. Ježiš a Mária nám ukazujú, že sa nikdy nestaneme misionármi, ak nebudeme ľuďmi kontemplácie.

Panna Mária je touto ženou, ktorá bola vyvolená Bohom na jedinečné poslanie v dejinách ľudstva, a to, aby dala ľuďom Boha. Boh sa rozhodol prejsť cez Nepoškvrnenú, aby prišiel bývať medzi nás, ľuďmi. Panna Mária teda vedela skutočne dať svetú pred 2000 rokmi Boha, ktorý sa vtelil v Ježiša Krista.

Navštívenie je peknou ilustráciou spôsobu, akým Mária nesie Krista v sebe a ako ho dáva. Hneď po anjelovej návšteve sa ponáhľa ku svojej príbuznej Alžbete, aby hlásala toho, ktorého v sebe nosí a to je jej prejav služby milosrdnej lásky k blížnemu. *Mária vyžaruje Ducha*. A vďaka Máriinej otvorenosti je jej udelený Duch, ktorým má byť naplnený Ján Krstiteľ (porov. Lk 1,15). Cez Máriine slová a jej lono Ježiš odovzdáva svojho Ducha Jánovi Krstiteľovi a robí z neho proroka.

A náhle aj Alžbeta vo svojej starobe predstavujú tak staré sterilné ľudstvo, začne prorokovať. Máriina návšteva Máriina návšteva je skutočnou „nákazou“ Ducha Svätého, ktorý sa chce naplno prejaviť: po dieťati a matke je tiež naplnený Duchom Svätým Zachariáš a prorokuje (Lk 1,64). A nakoniec je to i celé ich okolie: „*Všetci, čo boli naokolo, chválili Boha*“ (Lk 1,65). Takto je teda Mária počas svojej návštevy **prvým vzorom evanjelizácie, ktorej hlavným tvorcom je Duch Svätý**.

Svadba v Káne nám ukazuje ďalšiu tvár evanjelizácie Panny Márie. V podstate, na svadbe nielen Ježiš robí zázrak. Aj Mária urobila jeden! Po tom, ako povedala: „Urobte všetko, čo vám povie“, premenila služobníkov svadby na služobníkov Ježiša.

Pri kríži nás sám Ježiš pozýva, aby sme si Pannu Máriu zobrali za náš vzor a Matku. To znamená vybudovať si k nej obnovený vzťah, počúvať ju

a viac sa s ňou zhovárať. Ak Ježiš povedal: „*Kto vás počúva, mňa počúva*“, tak platia aj slová: „*Kto počúva Máriu, počúva Ježiša*“.

Ak pozorne čítame evanjeliá, vidíme, že Panna Mária robí presne opak toho, čo by sme prirodzene urobili my. Často totiž uskutočňujeme svoje vlastné plány svojimi vlastnými prostriedkami, pre našu vlastnú slávu, zatiaľ čo Mária chce vždy uskutočňovať Boží plán, robiť to Božími prostriedkami a pre Božiu slávu. V tomto je naším vzorom.

Avšak Mária nežije len v evanjeliách. Ona žije i dnes. Zasadla si po Ježišovej pravici v Božej sláve a odtiaľ pokračuje v našom sprevádzaní a pomáha nám na našej ceste viery. Chce nám odovzdať Ježiša a premieňať nás na služobníkov a služobnice svojho Syna.

Preto sa z času na čas zjaví kde chce a kedy chce, aby nás viedla, ochraňovala, bránila nás a pomáhala nám. Chce všetko to, čo si len môže priať matka pre svoje deti. Obdivujme jej evanjelizačný postoj voči sestre Kataríne Labouré. Vzhľadom na miesto Nepoškrvnenej v živote a zbožnosti Zakladateľov, zjavenia z roku 1830 predstavujú poslanie zverené vinčentskej rodine pre celú Cirkev, pre súčasnosť i pre budúce pokolenia.

MÁRIIN EVANJELIZAČNÝ POSTUP SO SESTROU KATARÍNOU

Úvod

18. júla 1830 kontempluje Pannu Máriu a zotrvá v jej prítomnosti. Potom sa s ňou Mária rozpráva o mnohých veciach, medziiným aj o poslaní, ktoré jej chce zveriť Boh. 27. novembra dostáva sestra Katarína poslanie povedať svetu o tom, čo videla: o Márii, ktorá je naplnená prehojnou milosťou. Je nemožné hovoriť o Máriinej kráse, ak ju nemáme pred sebou. Ako ju opísať?

Svätá Katarína povedala: „*Jej postava bola taká krásna, že sa to nedá ani opísať.*“ Je to teda žena neopísateľnej krásy, ktorá sa zjavila sestre Kataríne, žiarivý odraz Božej krásy, priezračnosť Božieho svetla. To je vnímanie Panny Márie ako Nepoškvrneného počatia. Pôvodcom tejto krásy je Boh.

MÁRIINA KRÁSA

Krása je podstatným znakom tej, ktorá je plná milosti. A čo je to milosť? Svätý Ján píše vo svojom evanjeliu, že milosť je Boží život, život Ducha: „*Milosť a pravda prišli skrze Ježiša Krista*“ (Jn 1,17). Ježiš je milosťou Boha danou svetlu. Keď anjel Gabriel oslovil Máriu „milostiplná“, vyjadruje tým celkom jednoduchým spôsobom, že v Márii je plnosť milosti, ktoré jej udelil Boh. Nie je to už viac Mária, ktorá žije, už je to Duch Svätý, ktorý žije v nej.

Máriina krása pochádza od Boha. Je krásna, **lebo je v nej Božia milosť** a ona **prijala Boha**. Je krásna pre spôsob, **akým prijala milosť, najlepšie ako ju len mohla prijať**. Vskutku, Boh sa neprestáva dávať, ale on sa nedáva do prázdnoty, on musí byť aj prijatý. Mária prijala milosť, lebo vedela prijímať totálne. Ona je „najväčším príjemcom milosti“. Mária je krásna, lebo **prijala milosť, aby ju odovzdávala ďalej**. Milosť sa nikdy nemá stať vlastníctvom. Nepoškvrnená Mária nedisponuje žiadnym „súkromným vlastníctvom“, ona odovzdáva všetko, čo dostala od Boha, odovzdáva samého Boha. „Plná milostí“ je daryňou milostí.

MÁRIINO VYŽAROVANIE SVETLA

Mária sa predstavuje v žiare svetla. Odráža svetlo, ktoré prijala od Boha. Aj keď je len jednoduchým stvorením, nikdy nebudeme môcť vyjadriť ľudskou rečou veľkosť lásky, ktorá prúdi medzi Máriou a Bohom a medzi Bohom a ňou. Panna Mária je dokonale zjednotená s osobami Najsvätejšej Trojice. Ona je „*Nepoškvrnenou dcérou Otca, Matkou Syna a Nevestou Ducha*“

Svätého.“ Toto tajomstvo nás presahuje a jedine Duch Svätý nám môže pomôcť priblížiť sa k nemu, lebo Mária je naozaj Božím tajomstvom. Trochu svetla nám môžu priniesť aj slová svätého Pavla: „*Ja som však skrze zákon umrel zákonu, aby som žil Bohu. S Kristom som ukrižovaný*“ (Gal 2,19).

„Nádherné žiarivé lúče“

Zjavenie z 27. novembra symbolicky potvrdzuje úzke spojenie medzi Nepoškvrnenou a Duchom Svätým. Panna Mária je tu vyobrazená ako tá, ktorá rozdáva milosti Ducha na zem, čo znázorňujú lúče, ktoré vychádzajú z jej rúk. Jednota medzi ňou a Duchom Svätým je taká dokonalá, že vlastní všetky jeho dary a Duch Svätý koná cez ňu. Tam, kde je Panna Mária, tam je i Duch Svätý. Mária bezhranične šíri milosti, ktorými je naplnená.

Toto zjavenie nám pomáha lepšie si uvedomiť, že Pán si praje vstúpiť do nášho srdca skrze Máriu. Samozrejme, Boh je všemohúci, mohol by to urobiť aj bez nej, ale on chce prísť práve cez Máriu. Skôr než by si človek vyvolil Boha, je to Boh, ktorý si vybral človeka: Máriu. A Božie vyvolenie je vždy vznešené, večné, nepretržité. Mária je teda vyvolená od vekov a pokračuje v každom okamihu ľudského bytia, ako nám to pripomína Druhý vatikánsky koncil: „*Duchovné materstvo Panny Márie sa v čase nekončí, ale pokračuje ešte i dnes.*“ Máriinou úlohou je urobiť nás podobnými Dieťaťu, ktoré priviedla na svet. Nepoškvrnená je orodovníčkou milostí Ducha Svätého.

Je vždy dobré spresniť, čo znamená slovo Máriino *orodovanie* v poriadku milosti. Vieme, že máme len jediného prostredníka medzi Bohom a ľuďmi (1 Tim 2,5-6), ale je potrebné vyhnúť sa príliš úzkemu ponímaniu jediného Kristovho prostredníctva, pretože jeho prostredníctvo je „otvorené“ a vzbudzuje mnohotvárnú spoluprácu tvorov pochádzajúcu z jediného prameňa (porov. LG 62).

Orodovanie Panny Márie nie je popri Kristovom ničím **vedľajším**, ale ono je priamo **v Kristovi**. Jej materský príhovor je podriadený jedinému

orodovaniu Krista. Ale vatikánsky koncil potvrdzuje osobitosť jej orodovania. Ono vystupuje **priamo k Bohu**, to znamená, že akonáhle sa obraciame na Máriu, obraciame sa na Boha. Toto „**materské poslanie Márie voči ľuďom však toto jediné Kristovo prostredníctvom nijako nezatieňuje ani nezmenšuje, lež dáva najavo jeho účinnosť. Je to prostredníctvom v Kristovi... akýkoľvek spasiteľný vplyv Panny Márie na ľudí... vôbec neprekáča bezprostrednému spojeniu veriacich s Kristom, ba ho napomáha**“ (LG 60; Redemptoris Mater 38,2).

Možno je takéto tvrdenie pre našu ľudskú logiku zarážajúce. Ako nám nejaké orodovanie umožní okamžite sa dotknúť reality? My si orodovanie Panny Márie často predstavujeme ako nejaký stupeň navyše medzi nami a Bohom. V skutočnosti však nejde o sprostredkovanie, lebo Mária **nie je medzi** Ježišom a mnou, **ona je v** Ježišovi. Sú tak úzko spätí, že Ježiš je celkom v nej a ona je zas celkom v ňom. Preto Máriino prostredníctvom nespôsobuje oneskorenie v našom spojení s Kristom, ale nám k tomu napomáha.

Druhý vatikánsky koncil nás uisťuje a povzbudzuje žiť s Máriou, lebo ona nielenže nezatieňuje Krista, ale prispieva k tomu, aby sme sa s ním zjednotili. Bez jej materského príhovoru by sme s Kristom boli spojení len nedokonalým spôsobom, v miere našej úbohej viery. Sme len úbohí hriešnici, úbohí veriaci, ktorí sa robíme stredobodom pozornosti a pri uvažovaní vychádzame vždy od seba a tak sme len nedokonalými príjemcami milosti... preto sme tak často vzdialení od Krista. Avšak Mária žije v srdci Cirkvi. Ona je prítomná vo viere a prijíma milosť s dokonalým „áno“. Vtedy sa Boh môže darovať celý. V našom chabom prijímaní milostí je prítomná Mária, ktorá to dokáže v plnosti, preto musíme preniknúť do jej viery a to nám pomôže rýchlejšie sa zjednotiť s Kristom.

Lúče, ktoré nežiaria

Katarína sa musela na Pannu Máriu dívať veľmi pozorne, pretože si všimla „**lúče, ktoré nežiaria**“. Mária jej odpovedá: „*Keby ma len každý prosil o milosti, ktoré potrebuje...*“ Táto Máriina poznámka je veľmi zaujímavá.

Vyjadruje jej starosť o osud ľudskej rodiny. Pre ňu je najpodstatnejšou spása každého človeka. Mária trpí, bolí ju srdce, keď musí skonštatovať, že jej deti ju neprosia o milosti, ktoré potrebujú, aby mohli žiť ako bratia a sestry Ježiša Krista. Môžeme si predstaviť, čo sa deje v jej materskom srdci, keď vidí nezáujem svojich detí, ich vzdialenie sa alebo odmietnutie Boha, ich nešťastný život bez neho. Tá, ktorej srdce je naplnené milosťami Ducha Svätého, pozýva nás žiadať veľa, priam i nemožné, lebo ona nám chce veľa dať: *„Proste a dostanete... hľadajte a nájdete.“* Naša modlitba, adresovaná Márii, nie je podmienená našou osobnou citlivosťou, väčšou či menšou spontánnou príťažlivosťou k nej, ale je to presvedčenie, že idúc cez ňu, prijmemo Ducha Svätého v hojnej miere. Mária je ako „studňa“ Ducha. Preto to, čo jej spôsobuje radosť je vyprosenie milostí svojim deťom, aby nám pomohla stať sa, ako ona, chrámom Ducha Svätého a nájsť pravé šťastie - to evanjeliové: *„Vyprosujem milosti na tých, ktorí o ne prosia... akú radosť pri tom pociťujem.“*

V ŠKOLE PANNY MÁRIE – NIEKOĽKO BODOV PRE EVANJELIZÁCIU

Prvoradým zámerom Panny Márie v noci z 18. na 19. júla 1830 nie je poslanstvo, ktoré chce Kataríne zveriť. Ona najskôr vstupuje do osobného vzťahu úcty. Svojou prítomnosťou umožňuje Kataríne pochopiť, že je jedinečná: *„Vtedy sa udiala najkrajšia chvíľa môjho života“*. Tieto slová šťastia sú toho dôkazom. Aby sa Katarína stala evanjelizátorkou, musí sa najskôr nechať evanjelizovať Máriou. Evanjelizácia je proces, ktorý v sebe zahŕňa skutočnosť, že sa treba nechať strhnúť Kristom a prebývať v jeho milosti.

Počas tohto zjavenia prežíva Katarína osobnú skúsenosť z Božieho prijatia, ktorý sa javí „ako priateľ“. Pri zjavení 27. novembra objavuje Katarína Pannu Máriu ako Nepoškrvenú, ktorá chce odovzdať svetu poslanstvo. Mária postupuje podľa katechetickej metódy. Aby pritiahla pozornosť a usmernila na evanjelium, vyberá si jazyk symbolov ako glóbus, svetlo, medaila, 12

hviezd... Pozrime sa na niekoľko vysvetľujúcich bodov, ktoré nás pozývajú k dialógu...

ZLATÝ GLÓBUS: *Predkladať Ježišovi život sveta*

Prvým krokom evanjelizácie je dívať sa na svet taký, aký je, aby sme v ňom objavili stopy Vzkrieseného, milovali ho a predkladali ho Pánovi v postoji obety ako Mária, ktorá obetovala Bohu zemeguľu predstavovanú malým pozláteným glóbusom, z ktorého čnel krížik. Evanjelizácia nie je v prvom rade otázkou pastoračných metód, ale je vnútornou dispozíciou lásky k ľuďom, aby sme si uvedomili a videli ich potreby, predkladali ich Ježišovi, ako to urobila Panna Mária v Káne a aby sme mu umožnili urobiť jeho prvý misionársky čin. Modlitba je nevyhnutným prostriedkom pre evanjelizáciu.

SVETLO: *Evanjelizovať vyžarovaním*

Pri pohľade na Máriu zaodiatu svetlom objavíme inú stránku tejto evanjelizačnej dimenzie, a tou **jej vyžarovanie**. S Máriou lepšie pochopíme, že Boha možno odovzdávať len vyžarovaním. Písmo nám zjavuje Ježiša ako hviezdu „z neba, ktorá nás prišla navštíviť“, „*Slnkom spravodlivosti*“. Mária svetlo sama od seba nevlastní, ona ho len prijíma od *Slnka spravodlivosti* a dokonale ho odráža.

Panna Mária s lúčmi nám pripomína našu misionársku zodpovednosť a učí nás, ako ju máme žiť bez toho, aby sme sa stavali do centra, aby sme nehľadali za každú cenu kritériá účinnosti, ale aby sme s pokorou vyžarovali Kristovo svetlo. Pre evanjelizáciu vyžarovaním je charakteristická pravdivosť, zhoda medzi našou vnútornou vierou a vonkajšími skutkami. Ak sa chceme stať veľkými evanjelizátormi, musíme sa zrieknuť seba samých, prinášať obety, pretože len láska premieňa.

A práve v Márii vidíme dokonalú zhodu medzi tým čo žije a čo obetuje. Preto je jej vyžarovanie také účinné, ona je najväčšou misionárkou

spomedzi všetkých stvorení. Evanjelizácia bude skutočne novou, ak budeme stále viac žiť ako Mária.

MEDAILA: *Byť znamením, ktoré pomáha vstúpiť do evanjelia*

Medaila je vyjadrením toho, ako koná Boh, keď prichádza k nám. Vždy používa skromné a neobvyklé prostriedky: jaskyňa, osol, na ktorom sa vezie, kríž ako znamenie otrokov... Nás, ktorí neustále vyhľadávame účinné prostriedky pre evanjelizáciu, Panna Mária skrze medailu pozyva obrátiť sa v pokore k Bohu, zrieknuť sa svojej pýchy, aby sme sa zaodiali duchom pokory. Evanjelizácia si vyžaduje evanjelizátorov pokorných a jednoduchých.

Skrze medailu nám Panna Mária ponúka učenie, ktoré sa prihovára srdcu. Nie je nutné vedieť čítať ani písať, aby sme ho pochopili. Potrebná je len dôvera v Boha... Evanjelizácia bude „novou“, ak sme schopní prispôbiť sa novým podmienkam, ktorým musíme v súčasnosti čeliť a ak vzbudzujeme dôveru v srdciach chudobných. Medaila je darom pre celý svet, pre každého, aj tí, ktorí neveria, ju môžu nosiť. Príklad obrátenia Ratisbona je toho výrečným dôkazom.

DVANÁSTĚ HVIEZD: *Svedčiť o autentickom sesterskom živote*

Dvanásť hviezd, ktoré korunujú hlavu Panny Márie, pripomínajú ženu zo Zjavenia apoštola Jána - Apokalypsy: „Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd“. Sv. Ján tu hovorí o žene odetej do slnka. Slnko ju teda ožaruje. Dvanásť hviezd predstavuje 12 kmeňov Izraela, ale aj 12 apoštolov, to znamená Cirkev, Boží ľud a teda každého jedného z nás. Každý z nás má vyžarovať Kristovo svetlo, osobne ale i komunitne. V súčasnom svete má osobitne žiariť **bratský život**. Prostredníctvom týchto dvanástich hviezd môžeme počuť osobitnú Pánovu výzvu, aby sme **vyžarovali bratstvo/sesterstvo medzi sebou navzájom** a aby tak naše komunity svedčili

o Najsvätejšej Trojici, o Bohu Ježiša Krista, ktorý tak zjavuje jednotu v rozdielnosti. Budovať bratské/sesterské komunity zjednotené okolo Panny Márie, podporovať a ceniť si naše odlišnosti, aby sme mohli tlmočiť trojičné tajomstvo, a to: „pozrite, ako sa milujú“. Áno, potrebujeme „odvahu lásky, aby sme mohli žiť nový komunitný elán, ktorý sám o sebe misionársky“.

OPAK MEDAILY: ***Cvičiť sa v pohľade viery***

Zdá sa, akoby Mária opačnou stranou medaily „žmurkla“ na svätého Vincenta, ktorého veľmi silným presvedčením bolo vyjadrenie: „*Obráťte medailu a vo svetle viery uvidíte Kristovu tvár v chudobných.*“ Aby sme porozumeli tajomstvu Nepoškvrneného počatia, je potrebné obrátiť medailu. Viac ako dlhé rozpravy nám medaila pomáha vstúpiť do tajomstva každého človeka, pretože musíme mať stále na mysli, že to podstatné je našim očiam neviditeľné. Pre pochopenie tajomstva hĺbky každého človeka a spoznanie na ňom Kristovej tváre, musíme sa naučiť prekonať a prehliadať to, čo je zdanlivé, čo je len vonkajšok. Obrátením medaily nás Mária pozýva vypočuť si nanovo úlohu evanjelizácie, ktorá nie je len jednoduchým šírením viery, ale aj prehĺbením nášho pohľadu, ktorým môžeme spoznať „*semená Slova*“ – a tie sú už tu a odovzdávajú nám Božie Slovo.“

Z Á V E R

Každá z nás má svoje osobitné nadanie a môže byť vnímavejšia na ten alebo onen symbol. Je teda len na nás, ako lepšie prežívať posolstvo, ktoré nám Panna Mária dnes adresuje s presvedčením, že ona vždy pripraví cestu vo všetkom, čo od nás žiada Pán. Vieme, aké je dnes veľmi ťažké zostať vernými Pánovi a to v súčasnom rozptýlení, v protirečeniach, napätiach a pokušeniach. Preto sa potrebujeme pravidelne obracať na našu nebeskú Matku, ktorá nám pomôže otvoriť naše srdce, aby doň mohol vstúpiť Ježiš a zaujal v ňom prvé miesto. Vďaka Márii je Ježiš naozaj uprostred nás a my si nemôžeme túto jeho lásku rezervovať len pre seba. Potrebujeme ju odovzdávať ďalej, hlásať ju a svedčiť o nej.

Nezabudnime však na našu staršiu sestru vo viere: svätú **Katarínu**. Cez jej život môžeme kontemplovať tajomstvo Márie z Nazaretu, o ktorej sa skoro nič nehovorí, iba o jej hlbokom postoji poníženej služobnice Pána, ktorá chce pre neho urobiť všetko a všetko vidieť v Bohu. Katarína sa usilovala a starala len o jedno, a to verne odovzdať posolstvo Nepoškvrnenej. Sama zostala v úzadí, nepoznaná, verne zachovávala mlčanie, a tak zostávala úplne v službe chudobným a „jednou z ostatných“. Úplne sa zriekla akéhokoľvek potlesku, nečakala ani najmenšie uznanie či gratulácie, ktoré by ju mohli vyzdvihnúť. Stačilo by len jediné slovíčko, ktoré by sa jej vyšmyklo z úst, kratučká veta by stačila na to, aby sa jej meno stalo symbolom uznania, slávy, možno i svätosti. Stavať sa na obdiv, do popredia je ľahké, ale je treba veľa úsilia, aby sme zostali nenápadní. Katarína nás učí, že nie je možné mať „pravú odvahu lásky“ bez pokory a jednoduchosti: *„Bola som len nástrojom. Panna Mária sa nezjavila kvôli mne. Ak si ma vybrala, tak len preto, aby sa o nej nemohlo pochybovať“*.

Sestra Anne PRÉVOST
dcéra kresťanskej lásky

A

Aktuality Spoločnosti

List z 3. februára 2016

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Kongregácia pre Boží kult a disciplínu sviatostí pred nejakým časom požiadala Misijnú spoločnosť, aby zrevidovala vincentký liturgický kalendár na základe nových noriem. Otec Shijo Kanjirathamkunnel CM, generálny prokurátor, predložil zoznam svätých a blahoslavených, ktorých slávi Misijná spoločnosť a Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Obrátili sa na nás, aby sme prehodnotili dátum sviatku svätej Lujzy de Marillac, ktorý sa slávi 15. marca, čo je v Pôstnej dobe. Bolo by lepšie, keby sa slávnosti neslávili v tomto špecifickom liturgickom období.

S otcom Gregory, generálnym predstaveným a jeho radou sme spolu s generálnou radou našej Spoločnosti hľadali vhodnejší dátum. Vybrali sme 9. máj, výročný deň blahorečenia svätej Lujzy, pretože dátum jej svätorečenia spadá tiež do pôstneho obdobia.

Slávnosť svätej Lujzy de Marillac

9. mája

14. decembra 2015, otec Shijo predložil žiadosť o zmenu Kongregácii pre Boží kult a disciplínu sviatostí, ktorá ju schválila dekrétom zo 4. januára 2016.

Slávenie sviatku svätej Lujzy de Marillac ostáva slávnosťou, ktorá sa odteraz každý rok bude sláviť 9. mája.

Ako viete, počas generálnych zhromaždení v rokoch 2009 a 2015 boli predložené návrhy, aby sa podnikli potrebné kroky s cieľom zaradiť sviatok svätej Lujzy do univerzálneho kalendára Cirkvi. S touto žiadosťou sme sa obrátili na Kongregáciu pre Boží kult a disciplínu sviatostí, ale zatiaľ sme nedostali odpoveď. Dúfame, že táto zmena dátumu pozitívnym spôsobom ovplyvní odpoveď na našu prosbu.

Drahé sestry, Pán nás pozýva, aby sme mali odvahu nabúrať naše zvyky... S radosťou teda budeme sláviť sviatok našej Zakladateľky v deň, ktorý označil jednu etapu v procese oficiálneho uznania jej svätosti. Nech nás sprevádza na našej osobnej ceste svätosti!

S láskou a modlitbou

Sestra Katheen APPLER
dcéra kresťanskej lásky

CH

Charta

DK1

Úvod do rubriky „Charta“

„Keď namočíme ruku do nádoby s vodou, keď bambusovým mechom rozdúchame oheň, keď na svojom pracovnom účtovníckom stole zarovnáme nekonečné stĺpce čísel, keď sme spálení slnkom, dívame sa do nádoby s ryžou, keď stojíme pred pecou zlievača, či si práve vtedy neuvedomujeme to isté i v zasvätenom živote, totiž, že keby sme sa len modlili v kláštore, svet by nikdy nebol spasený?“ Tieto intuitívne slová, ktoré vyslovil Gándhi, nám môžu vnuknúť myšlienku, že zrejme poznal svätého Vincenta de Paul. Ale to nevieme, i keď tento text obdivuhodne zodpovedá Charte dcér kresťanskej lásky.

Svätý Vincent navrhoval prvým sestram ideál zasväteného života nie mimo sveta, ale vo svete. V spolupráci s Lujzou de Marillac potreboval niekoľko rokov, aby spresnil zmysel ich zasvätenia: *„obetované Bohu v spoločensťve pre službu chudobným“*.

S vedomím, že pre zabezpečenie služby chudobným chorým v ich príbytkoch, sestry boli „viac vystavené“ svetu, použil svätý Vincent slovník duchovných výrazových prostriedkov rehoľného stavu a prispôbil ho na stav dcér kresťanskej lásky. Každé slovo Charty je teda dôležité. Avšak na to, aby sme zachytili celú jej symboliku, je nevyhnutné situovať sa spolu do kontextu Cirkvi v 17. storočí.

Úvod Dokumentu medzi Zhromaždeniami vyjadruje jasne: V konferencii z 24. augusta 1659, kde je uvedená naša Charta, svätý Vincent kladie dôraz na radikálnosť povolania dcér kresťanskej lásky: „Keďže povinnosti nútia sestry stráviť väčšinu času mimo domu a uprostred sveta, kde sú často samy, majú byť dokonalejšie než sestry, ktoré pracujú v nemocniciach a v iných podobných zariadeniach, z ktorých vychádzajú len zriedkavo.“ Slová sa zmenili, výrazy sa vyvíjajú, ale aj dnes sme povolané žiť vo svete evanjelium radikálnym spôsobom, tak ako svätý Vincent a svätá Lujza.

Cieľom tejto novej rubriky „Charta Dcér kresťanskej lásky“ je pomôcť nám znovu objaviť výnimočnú silu tohto textu, vidieť v ňom jeho konkrétny dosah na súčasnosť a poukázať na nové veľké orientácie.

- V prvej časti nám P. Delsinne CM, predostrie niekoľko úvah o tom, čo hovorí sv. Vincent a aký to má význam pre súčasnosť, ako to aj prezentoval počas Medzinárodných duchovných cvičení v októbri 2015.

- V druhej časti sa s nami podelia dcéry kresťanskej lásky z Provincie Fortaleza zo severovýchodnej časti Brazílie a porozprávajú nám o svojej komunitnej skúsenosti od roku 1968 až po súčasnosť. Séria nasledujúcich článkov nám pomôže objaviť nové orientačné miesta, reflexie v rámci provincie, spôsob, akým ich Charta ovplyvnila v ich procese zapojenia sa do života krajiny aj Cirkvi. Toto svedectvo v nás možno prebudí i nové výzvy.

Zasvätené, pretože „viac vystavené“ svetu, Zasvätené, aby sa mohli priblížiť ku každému

„V tomto sa ešte viac pripodobňujete nášmu Pánovi“ (SV X, 662).

„KLÁŠTOR“

„Nebudú sa považovať za rehoľníčky, lebo tento stav by nezodpovedal prácam v ich povolani. Ale pretože sú viac vystavené príležitostiam ku hriechu ako rehoľníčky v klauzúre, majú: za kláštor iba domy chorých a dom, v ktorom býva predstavená... (K. 12)

ČO HOVORÍ SVÄTÝ VINCENT

„Nikdy ste nepočuli, ako si počínajú námorníci, ktorí na šírom mori navigujú loď vzdialenú od pevniny na viac než 500 míľ? Sú v bezpečí, keď presne zachovávajú pravidlá, podľa ktorých sa majú riadiť. Ak by na kapitánov povel nezaistili poriadne laná alebo by nesprávne napli plachtu, loď by sa určite potopila. Tak je to, dcéry moje, aj s komunitami a osobitne s tou vašou. Ako koráb plaviaci sa po rozbúrenom mori, tak aj vy ste vystavené rôznym nárazom! Vaše povolanie sa má odraziť vo vašom správaní a pravidlá sú vašou istotou. (Konferencia z 22. januára 1645 „O zachovávaní pravidiel“, SV IX, 211 fr.)

„Akým šťastím je, ak môže táto malá Spoločnosť vytrhnúť z Božích rúk **vojnovú pohromu a mor**, ktorý je tak rozšírený, že denne naň zomiera viac než dvestotrisať až dvestoštyridsať ľudí. Ó, aké šťastie, **ak dosiahnete od nášho Pána, že osoby postihnuté touto nákazou, budú z nej vyslobodené a tie, ktorých nepostihla, budú od nej uchránené.** Máme vážny dôvod prosiť o to Pána, lebo v ohrození je veľa ľudí a to do takej miery, že ak ich Boh neochráni, nevyhnú sa tomu nešťastiu. Máme dvoch našich členov v Janove, dvoch v Ríme a dvoch vo Varšave, ktorí sú vystavení nebezpečenstvu nákazy. Zverujem ich do vašich modlitieb. Tí dvaja v Poľsku, ktorí boli morom nakazení sa, vďaka Bohu, uzdravili“ (Konferencia zo 14. decembra 1656, „O jubileu“).

„Dcéry moje, naučte sa nespoliehať sa v žiadnom prípade na svoje vlastné sily alebo na vašu vynaliezavosť. Všetku svoju dôveru vkladajte iba do Božej prozreteľnosti. Ak je na svete niekto, kto potrebuje túto dôveru, tak ste to vy a to kvôli službám, ktoré sú súčasťou vášho spôsobu života. Tieto božie dcéry, ktoré sú uzavreté v kláštoroch, sú vzdialené od svetských starostí a akoby uchránené od takýchto pokušení. **Ale čo sa vás týka, niet chvíle ani miesta, kde by ste neboli vystavené pokušeniu.** A preto vy potrebujete veľkú dôveru“ (Konferencia z 9. júna 1658, „O dôvere v Božiu prozreteľnosť“).

„Čože, pane? Dúfať, že nejaká dedinská deva môže dosiahnuť dokonalosť, o ktorej hovoríte? Bolo by to možné? Áno, dcéry moje, môžete ju dosiahnuť tak dobre ako aj rehoľníčky. „Čože, pane? Obyčajná deva môže dospieť k dokonalosti tých, ktoré žijú v rehoľnom stave, ktorý je sám o sebe zameraný na dobro a na všetko, čo sa týka čestnosti a kresťanskej zdvorilosti? Do týchto rehoľných komunit sa len horko-ťažko dostanú devy, ktoré nemajú všetky požadované vlastnosti a duševné a telesné schopnosti. Čože? Vari sa dá povedať, že úbohé dcéry kresťanskej lásky môžu dúfať byť raz rovné v čnostiach týmto tak vznešeným devám? Čože? Ja, ktorá som sa naučila len pracovať na poli, ja môžem dúfať v takúto dokonalosť? A vy, pane, hovoríte, že k nej mám smerovať a chcete, aby som nadobudla všetky čnosti? - Áno, dcéra moja, dôverujte, že ich postupne nadobudnete. Ach, moje drahé sestry, keby ste vedeli, čo je to dôvera v Boha a čo dokáže duša, keď ju naozaj vlastní! Avšak uvidíte, že vám nebudú chýbať telesné a duchovné pokušenia od zlého, len aby vás odradil a znechutil. Čože? Budem musieť vstávať každý deň o štvrtej hodine, konať si rozjímanie, byť pripravená vychádzať a prichádzať a bez oddychu slúžiť chudobným?! Čože, toto mám robiť celý život? Keby to bolo len v Paríži, to by sa dalo. Ale ísť na vidiek, vystaviť sa nebezpečenstvám cesty! Ach, to nie je pre devu, ako som ja. Nemám dost sily, aby som to zvládla. Ach, dcéry moje, keď vás napadnú takéto myšlienky, ktoré môžu pochádzať jedine od Zlého, vtedy povedzte: „Máš pravdu, zlý duch, pre svoju telesnú krehkosť môžem pochybovať o svojich silách, lebo od seba samej nemôžem urobiť nič. A ak sa dívam len na seba, nemôžem sľúbiť nič, čo by malo nejakú cenu.“ Ale keď myslím na Boha, ktorý bude pracovať pre mňa ako otec, ktorý pre svoje dieťa urobí všetko, keď sa zverím jeho добрote a keď myslím na to, že on bdie nad všetkým len pre moje dobro, mám nádej, že on bude mojou silou“ (Konferencia zo 14. júla 1658, „O pokore, láske, poslušnosti a trpezlivosti“, SV X, 524-525).

„1. Budú mať na pamäti, že nakoľko si ich služba vyžaduje, aby boli väčšinu času **mimo domu, medzi ľuďmi a často len samotné**, musia byť dokonalejšie než tie, ktoré slúžia v nemocniciach alebo na iných podobných miestach, odkiaľ vychádzajú len zriedkavo“ (Pravidlá pre sestry vo farnostiach, článok I., SV X, 657).

NIEKOĽKO ÚVAH NA DNES

„... pretože sú viac vystavené svetu...“

Vaším „kláštorom“, je svet, príbytky chorých, ulice a cesty. Vy ste teda viac vystavené ako rehoľníčky, ktoré sú uzavreté a v určitom slova zmysle sú tým chránené, ukryté svojím kláštorom.

Vy ste ako námorníci ďaleko na mori „bez výhľadu na pevninu“, to znamená bez toho, aby ste sa vrátili do komunity skôr ako nastane večer. Vaše povolanie a zamestnanie vás nútia „zatiahnúť na hĺbinu“ a to počas celého dňa. Svet - ako more - je prostredím nehostinným, premenlivým, nepredvídateľným. More, to je svet, v ktorom ročne hynie viac ľudí než na cestách. Pomyslime si na rybárov, migrantov, námorných vojakov, námorníkov na cestovných lodiach, obchodných námorníkov, na všetkých, ktorí zmizli v morských hĺbinách...

Tak ako Ježiš vyšiel od svojho Otca, aj vy vychádzate zo svojich domov, aby ste šli evanjelizovať „*slovami aj skutkami*“ a prejavovali lásku skrze vašu blízkosť. A to je to „*najdokonalejšie*“¹, pridáva sv. Vincent de Paul.

¹ Konferencia zo 6. decembra 1658 „*O cieľi Misijnej spoločnosti*“, SV, XII,88-89: „Niektorí však bude namietajú, prečo sa máme ujímať nemocnice? Sú tu chudobní z Útulku Mena Ježiš, o ktorých sa treba zaujímať, pretože treba ísť slúžiť sv. omšu, poučovať ich, udeľovať im sviatosti a k tomu starosť o udržiavanie ich života? Prečo máme ísť na hranice rozdávať almužny, riskovať mnoho nebezpečenstiev života a odvracať sa od našich funkcií? – Ach, Páni, možno nájsť chybu na týchto dobrých dielach bez toho, aby sme sa nerúhali? Aj kňazi sa majú starať o chudobných, veď či to nerobil náš Spasiteľ a mnohí veľkí svätí, ktorí nielenže odporúčali starostlivosť o chudobných, ale aj sami ich utešovali, pomáhali im, uzdravovali ich?! Veď či nie sú chudobní trpiacimi údmí nášho Spasiteľa? Či nie sú našimi bratmi a sestrami? Ak ich opustia kňazi, kto im potom podľa vás má pomáhať? Preto, ak sa medzi nami nachádzajú takí, ktorí si myslia, že prišli do Misijnej spoločnosti evanjelizovať chudobných a nie im pomáhať, starať sa o ich duchovné potreby a nie telesné, takým odpovedám, že im musíme pomáhať a to pomáhať im všetkými možnými spôsobmi, či už my alebo cez iných, ak chceme počuť lúbezné slová najvyššieho Sudcu živých i mŕtvych: „*Podťe, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol*

Už samotný skutok „vyjst“ so svojej zóny pohodlia, už to je skutok evanjelizácie. A ja viem, že keď niekam vyjdete, nevtlačíte sa, ani nemárnite svoj čas. „*Láska Ježiša Krista ukrižovaného nás pobáda*“. Toto je devíza Spoločnosti a vy ju chcete s úctou aj praktizovať. Mal som viacero príležitostí to konštatovať či už vo Francúzsku, v Írsku, v Izraeli, v Rakúsku alebo v Brazílii. Áno, všade je niečo naliehavé. Áno, v hre sú ľudské životy, ide o životy, ktoré treba zachrániť, postarať sa o ne, sprevádzať ich... A vy ste dokázali túto devízu odovzdať mladému Frederikovi Ozanamovi a jeho spoločníkom študentom prostredníctvom sestry Rozálie Rendu. Obidvaja sú blahoslavení. Dokážete ju aj dnes vteliť, to znamená žiť ju a odovzdávať ďalej.

Svet je dnes akoby zmietaný v hroznej búrke. Veľmi silné vetry vejú proti Cirkvi, malej a krehkej lodičke. Každá kresťanská komunita, každá spoločnosť apoštolského života je „*ako čln na rozbúrenom mori*“. Loď - keby bolo možné si vybrať, - by mala byť záchranná, dobre vyrobená, pevná, nie veľmi impozantná a ľahko ovládateľná... Kapitán i posádka majú byť dobre vyformovaní a pripravení, musia si rozumieť pri rôznych príležitostiach: keď je more rozbúrené, keď je hladina pokojná, keď je hmla, či veľká búrka, keď na loď narážajú 10-metrové vlny, keď sa valí uragán... Nie je tu dovolené „nastúpiť na palubu s naivitou“, lebo s ňou by sme nevedeli čeliť náporom.

„Pohromy vojny a moru...“

V 17. storočí nasledovalo po sebe veľa vojen medzi kráľovstvami francúzskym, anglickým, španielskym a nemeckým. Áno, mohlo sa povedať spolu so sv. Vincentom, že vojna bola skutočnou pohromou. Zanechávala po sebe vdovy a siroty, zničenú úrodu, vyrabované celé dediny a vojaci sa nachádzali všade na cestách a pred bránami veľkých miest. Vždy, keď vypukla vojna, všetci dúfali, že sa skoro skončí... Svätý Vincent robil, čo mohol, aby pomohol ľuďom postihnutým týmto nešťastím, či už to boli tí, čo utekali pred

som pcestný a prítúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne“. Keď toto robíme, evanjelizujeme slovami a skutkami, a to je to najdokonalejšie, toto robil aj náš Pán a toto majú robiť tí, ktorí ho predstavujú tu, na zemi z povolania a svojím stavom ako kňazi. Počul som hovoriť, že biskupom pomohlo stať sa svätými tým, keď dávali almužnu.“

vojnou alebo tí, ktorí zostali v Pikardii a Lotrinsku. Vincent sa prihovárať aj u kardinála Richelieu /rišelijö/ a neskôr u kardinála Mazarina, len aby dosiahol pokoj. Dnes obdivujeme, medzi inými aj Komunitu sv. Egídia, ktorá pokračuje v tomto poslaní a úsilí o nastolenie pokoja.

K vojnovej pohrome môžeme pridať aj druhú, takisto smrtiacu. Bola to epidémia čierneho moru: bubonický mor (inak aj žľazový mor, čierny mor), ktorý prenášali blchy, vši a kliešte a potom ešte rýchlejšia epidémia: pneumonická, ktorá sa prenášala orálnou cestou. Vojna sa dá zastaviť, ale mor nie. Neexistuje účinný liek na zastavenie epidémie. Vedci odhadli, že v 17. storočí zomrelo počas morovej nákazy okolo troch miliónov ľudí, zasiahnutých bolo približne 800 miest a dedín a len v rokoch 1617-1642 sa počet úmrtí odhaduje na dva milióny. V rokoch 1663-1670 to bolo viac než stotisíc. Potom nákaza začala ustupovať.

Bežne sa nákaza nazývala „ľudovou chorobou“, lebo bolo jasné, že vždy sa začala šíriť z chudobných a špinavých štvrtí, na miestach kde sa spracúvalo mäso a ryby alebo v továrňach na textil a kožu... Vtedy sa zrazu toto miesto stalo uzavretým getom, zatvorili všetky domy a obchody. Po uliciach bolo vidieť len vozy na zbieranie mŕtvych, ošetrujúcich, zahalených ako mátohy... a všetci boli zachvátení paralyzujúcim strachom. A kto ešte mohol, riadil sa príslovím: „*cito, longe, tarde*“: „Uteč rýchlo a ďaleko a vráť sa neskoro.“

Mnohí rehoľníci veľmi obetavo poskytovali duchovnú i telesnú starostlivosť nakazeným. Mnohí z nich zomierali, zatiaľ čo iní žili zavretí v klauzúre a ďaleko od nákazy. Podľa Svetovej zdravotníckej organizácie, táto choroba zostáva endemickou v mnohých krajinách Afriky, Ameriky a Ázie. V roku 1999 zaznamenali v 14 krajinách 2603 prípadov, z toho 212 smrteľných. Avšak chrípkové komplikácie, malária a cholera sú troma najväčšími príčinami úmrtí vo svete.

„Vystavené pokušeniu...“

Sám Ježiš bol vystavený pokušeniu. Vyšiel z neho víťazne. My všetci teda môžeme byť pokúšaní. Môžem byť pokúšaný zastaviť sa kvôli znechuteniu, únave, „zodratiu sa“ a vyčerpanosti alebo pocitu samoty; pokúšaný chcieť všetko zmeniť, svet i ľudí a to svojimi vlastnými prostriedkami; pokúšaný poradiť si so všetkým sám, pokúšaný mocou, panovaním; pokúšaný všetko si uľahčovať. Alebo naopak, byť pokúšaný znepokojením, nedôverou...

Keďže ste *„väčšinu času mimo svojho domu, medzi ľuďmi a často osamotené“*, odporúča vám sv. Vincent upevňovať dôveru. Predstavuje ju ako potrebu, čnosť, ktorú si treba osvojiť: *„Naučte sa odovzdať celú svoju dôveru do Božej prozreteľnosti.“* Naučiť sa dôverovať, aby sme sa mohli *„vzdialiť od svetských trápení“*.

Vzdialiť sa od svetských trápení neznamená pestovať nezáujem, zanedbávanie druhých alebo nerobiť si žiadne starosti. To znamená neakceptovať svetskosť, nebrať ohľad na ľudské reči, o našom imidži, našej povesti... Svet, tento svet výkonu či neustálych výkonov, „predvádzania sa“, nás neprestáva „trápiť“ a spochybňovať našu voľbu pre tých najchudobnejších, tých, ktorí sú najviac vzdialení od všetkého, ktorí sú zabudnutí...

OTÁZKY

- Kedy a v akej situácii som bola „najviac vystavená“ svetu? A ako som z toho vyšla „živá“?
- Čím som bola najviac pokúšaná? Ako som z toho víťazne vyšla ako Ježiš?

P. Jérôme DELSINNE CM

Provincia Fortaleza

Na severovýchode Brazílie

Komunita v pohybe od r. 1968 až podnes

„Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda!“

Úvod

Počas domácich zhromaždení ako prípravy na Generálne zhromaždenie r. 1968 sme boli vyzvané, aby sme znovu spoznali našu identitu dcér kresťanskej lásky, spoznali, kto sú v súčasnosti skutočne chudobní, ako aj miesta, kde žijú a aby sme videli, ako sa k nim môžeme priblížiť a začať im slúžiť. Kládli sme si mnohé otázky, vznikali mnohé obavy, zvlášť mať odvahu vidieť nové reality, do ktorých nás možno Pán pozve žiť.

Krátko z histórie

V kontexte 60-tych rokov a koncilovej doby, Cirkev prežívala epochu otázok a obnovy. Dekrét *Perfectae caritatis* žiadal od rehoľných spoločností uviesť do praxe hlbokú duchovú obnovu, prehĺbiť zvlášť ich špecifickú charizmu, ducha Zakladateľov a otvoriť sa pre život Cirkvi a prispôbiť sa novým výzvam. Matka Guillemin, ktorá bola poslucháčkou na Druhom vatikánskom koncile, zdôraznila dôležitosť tohto „aggiornamento“ a vedela dať Spoločnosti potrebný impulz, aby ju zaviedla na cestu oživenia.

Počas Generálneho zhromaždenia 1968 začala naša Spoločnosť veľkú životnú revíziu, usilovala sa znovu zdefinovať svoju identitu vo svete a v Cirkvi. Osobitný dôraz bol položený na najchudobnejších z chudobných, na „opustených od všetkých“, na tých, „ktorí nemali hlas“. Boli prijaté také

rozhodnutia, ktoré mali povzbudiť sestry ku konaniu konkrétnych činov, čím by lepšie uskutočňovali svoje povolanie služobníc chudobných.

V auguste 1968, v rámci druhej biskupskej konferencie Latinskej Ameriky, sa biskupi zišli v Medelline, aby preštudovali prostriedky aplikácie odporúčaní Druhého vatikánskeho koncilu. Latinsko-americká biskupská rada znovu definovala svoje rozhodnutie zaujať sa chudobných, tých „najnúdnejších“. Toto presvedčenie bolo potvrdené o desať rokov treťou biskupskou konferenciou v Pueble v januári 1979, ktorá osobitne naliehala na dôstojnosti chudobných a na „prednostnú voľbu pre chudobných“.

Severovýchodná oblasť Brazílie, zvlášť periféria mesta Fortaleza, umožňovala stretávať týchto veľmi núdzných. Vojenská diktatúra Brazílie, ktorá začala v roku 1964 po prevrate Druhej republiky, viedla k situácii veľkej chudoby kvôli úplnému zanedbaniu akéhokoľvek sociálneho a ekonomického života tejto oblasti. Pre nás, dcéry kresťanskej lásky, to bola skutočná výzva. Preto sme sa obrátili na provinciálnu radu a požiadali zanechať činnosť veľkej školy „Nepoškvrnenej Panny Márie“ vo Fortaleze a ísť žiť s tými najchudobnejšími a najopustenejšími vo favelách (pozn. prekl. chudobné obytné štvrte brazílskych veľkomiest) na predmestí Fortalezy.

Po dvoch rokoch úvah, určitej bázni, otázok, štúdií a modlitieb, vizitátorka so svojou radou spoznali vo svetle Ducha Svätého a spisov našich Zakladateľov, že táto výzva slúžiť najchudobnejším bola „znamením čias“. Na konci roku 1969 provinciálna rada akceptovala našu prosbu.

Odtiaľ bolo potrebné hľadať, ako sa pustiť do tejto výzvy a zvlášť lepšie poznať túto novú realitu, do ktorej sme chceli vstúpiť a ktorá bola taká zložitá. Preto sme sa vydali do terénu, aby sme sa oboznámili s touto populáciou ako aj s jej potrebami a utrpením.

Realita Fortaleza

Fortaleza je hlavným mestom štátu Ceara, jedného z najchudobnejších štátov severovýchodu Brazílie, ale aj celej Brazílie. Striedajú sa tu obdobia sucha a dažďov, sú tu problémy s pozemkami, nedostatok škôl a zamestnaní, čo spôsobuje, že sa veľká časť obyvateľstva z vidieckych zón premiestňuje do chudobných štvrtí veľkomesta. Títo bývalí roľníci dúfali, že nájdu nejaké zamestnanie v hlavnom meste, avšak väčšina z nich nemala žiadnu odbornú kvalifikáciu. Mesto nemalo primerané infraštruktúry na ich prijatie, preto si ľudia postavili na vlastnú päsť nestabilné chatrče a domy v chudobných predmestiach. V 70-tych rokoch bolo viac ako 400 favel, v ktorých žilo niekoľko tisíc ľudí v krajnej biede, bez prístupu k vode, elektrine, bez ciest a kanalizácie. Toto malo za následok vysoké percento nezamestnanosti, nízkych prác, vysoké percento detskej úmrtnosti, negramotnosť, delikvenciu, prostitúciu mladistvých, násilie, drogy a pod.

Počas týchto posledných desaťročí, nárast korupcie vo svete politiky ako aj zavádzanie rôznych ekonomických plánov ešte viac zhoršili situáciu a vytvorili nové formy zla:

V meste:

- Narástol počet detí ulice (dievčat i chlapcov),
- organizácia gangov,
- sexuálna „turistika“,
- pašovanie drog a obchodovanie s malými deťmi,
- všeobecná korupcia a organizované zločiny,
- obnovenie politických represálií,
- usmrcovanie detí a žien.

Na vidieku:

- budovanie veľkých priehrad spôsobilo vyludňovanie dedín a osád a usídľovanie sa v mestách, ako aj ich rýchle schudobnenie,
- zjav nového procesu otroctva, korupcie poľnohospodárov cez tzv. urgentné plánovanie,

- dôraz kladený na vykorisťovanie nájomníkov, politická manipulácia, plány masovej sterilizácie žien.

Pre prežitie vo favelách niektorí robili drobné remeslá a predávali ovocie, zeleninu, kukuričné pukance a rôzne predmety, ktoré sami zhotovili, iní zase našli prácu v továrňach. Tam však boli vykorisťovaní, museli robiť nezaplatené nadčasy, boli viac vystavení pracovným úrazom a pritom dostávali smiešne nízke platy.

Ženy – často bez manželov – sa museli starať o rodinu. Pracovali buď v továrňach, alebo ako práčky, upratovačky, šičky alebo predavačky kávy, čaju, tapioky, kokosových cukríkov a pod. Aj maloleté deti boli nútené prispievať do rodinného rozpočtu ako pouliční predavači, ináč boli nútené žiť na ulici, bez vzdelania a vystavené gangom, ktoré ich vovádzali do svojich kruhov, čím sa stávali marginalizovanými.

Stále viac bolo cítiť, že vláda sa nestará a zanedbáva tieto štvrte, zvlášť počas prírodných katastrof (suchá alebo povodne). Keď sucho trvalo dlhšie ako zvyčajne, rezerváre vody vysychali, na vidieku plantáže a vo veľkom množstve hynul dobytok. Týmto štvrtiam a oblastiam nebola poskytnutá žiadna finančná, technická a agronomická pomoc. V určitých obdobiach boli dokonca subvencie zverené veľkým vlastníkom zeme, čím posilňovali ich moc. Priemysel „sucha“ mal miznúť a naopak, len sa zosilňovalo vykorisťovanie a korupcia.

Napokon v júni 1970 tri sestry opustili veľkú strednú školu „Nepoškrvneného počatia“ vo Fortaleze a išli bývať do jednej favely v mestskej štvrti „Zelené moria“. Táto favela sa volala „Favela utrápeného mesta“ kvôli neustálym konfliktom a hádkam medzi obyvateľmi. Veľa času sme strávili počúvaním zúbožených ľudí, počúvali sme ich náreky a ich volanie. Posilnené odvahou, ktorá plynula z milosti, sme odišli do „tmy“ s jedinou istotou, že každý deň nás prekvapí niečo nepredvídané. Už sa nič nemohlo stať definitívnym, ani organizovanie našich dní, ani plánovanie budúcnosti. Dôverovali sme v Božiu prozreteľnosť a v hĺbke srdca sme si

uchovávali slová otca Etienne, ktoré povedal prvým dvanástim francúzskych dcéram kresťanskej lásky, keď odchádzali na misie do Brazílie: „*Chodte teda, drahé sestry, odchádzajte s radosťou, v jednej ruke držíte pochodeň viery, v druhej plameň lásky. Chodte, svätý Vincent bdie nad vami, Panna Mária vás dovedie do prístavu, nemusíte sa ničoho báť...*“ (Anály Misijnej spoločnosti a Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, 14. zväzok, rok 1849, s. 121).

Keď sme prišli do favely, hľadali sme nejaké miesto na bývanie. Ešte pri stavbe školy Nepoškvrnenej Panny Márie nám zostal nejaký stavebný materiál, tak sme si z neho postavili murovaný domček so štyrmi miestnosťami: spoločnú miestnosť, kuchyňu, spálňu a kúpeľňu. Keďže sme nemali elektrický prúd, zažihali sme len plynovú lampu v strategickom kúte, aby osvecovala zároveň spoločenskú miestnosť a kuchyňu, ktorá slúžila aj na jedáleň.

Takýto bol náš príchod! Hoci pri príchode sme mali veľký strach z neznáma, o to väčšiu sme mali radosť, že sa ideme stretnúť s našimi „pánmi a učiteľmi“. (Pokračovanie na budúce.)

Sestra Ana Maria REUL
dcéra kresťanskej lásky
Komunita „Exodus“

Jubileum milosrdenstva

**je jednou naozajstnou príležitosťou,
aby sme hlboko vstúpili
do vnútra tajomstva
dobroty a lásky Boha.**

**V tomto čase Pôstu
nás Cirkev pozýva
poznávať čoraz viac Pána Ježiša
a žiť takým spôsobom,
ktorý by bol v súlade s vierou,
so štýlom života,
ktorý by vyjadroval
milosrdenstvo Otca.**

**Je to snaha, ktorú sme povolání prijať,
aby sme tým, ktorých stretávame,
ponúkli konkrétne znamenie Božej blízkosti.**

**Môj život, moje správanie,
môj spôsob chôdze, moje gestá
môžu byť konkrétnymi znameniami,
že Boh je blízko pri nás.
Takto sa otvorí brána milosrdenstva.**

Výňatok z jubilejnej audiencie, 20. februára 2016

OBSAH

Duchovný život

- 2 List z 1. januára 2016
Sr. Kathleen Appler, generálna predstavená
- 6 Prednáška z 1. januára 2016
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 12 List z 2. februára 2016
Sr. Kathleen Appler, generálna predstavená
- 19 Pôst 2016
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 24 Boh, náš Boh, nás žehná!
P. Bernard Schoepfer, generálny direktor

Medz. sesia pre dkl s viac ako 40 r. povolania

- 27 Kráčať s Bohom
P. Patrick Griffin CM

Medz. sesia pre sestry od 7 – 10 r. povolania

- 39 Mária, Hviezda novej evanjelizácie
Sr. Anne Prévost, dkl

Aktuality Spoločnosti

Slávnosť sv. Lujzy de Marillac

- 49 List z 3. februára 2016
Sr. Kathleen Appler, generálna predstavená

Charta dcér kresťanskej lásky

- 52 Úvod do rubriky „Charta“
- 54 Zasvätené, pretože „viac vystavené svetu“
Zasvätené, aby „sa dostali ku všetkým“
P. Jérôme Delsinne CM

60 Provincia Fortaleza: Na severovýchode Brazílie
Komunita v pohybe od r. 1968 podnes
 Sr. Ana Maria Reul, dkl